X. évfolyam, 26. szám

1954 június 24.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Szól a telefon...

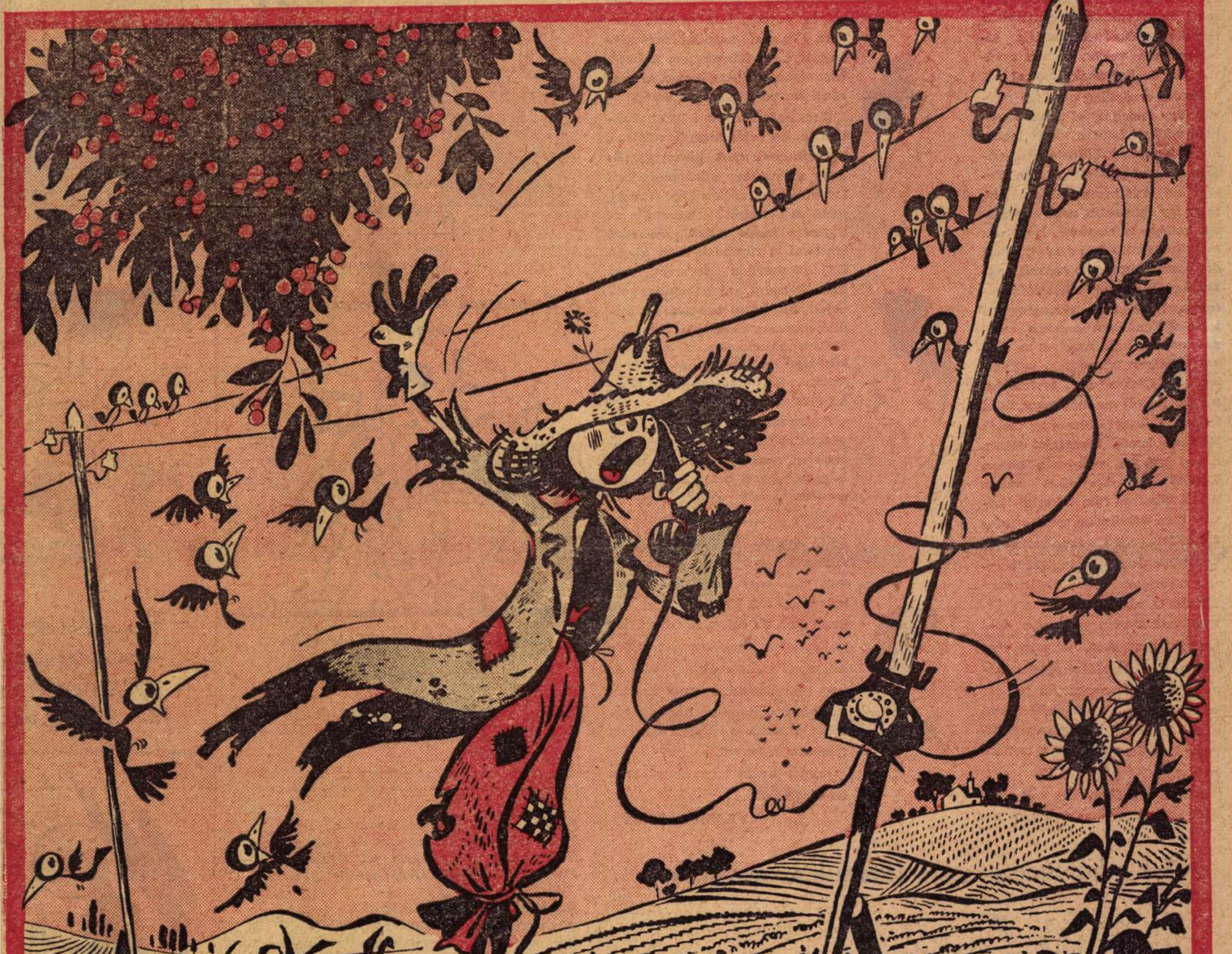

– Halló termelőszövetkezet? Itt a madárijesztő beszél! Csak azt akarom mondani, hogy a madarakkal én elbánok, de kapálni, meg gyomot irtani maguknak kell!

Az ezerarcú nő!

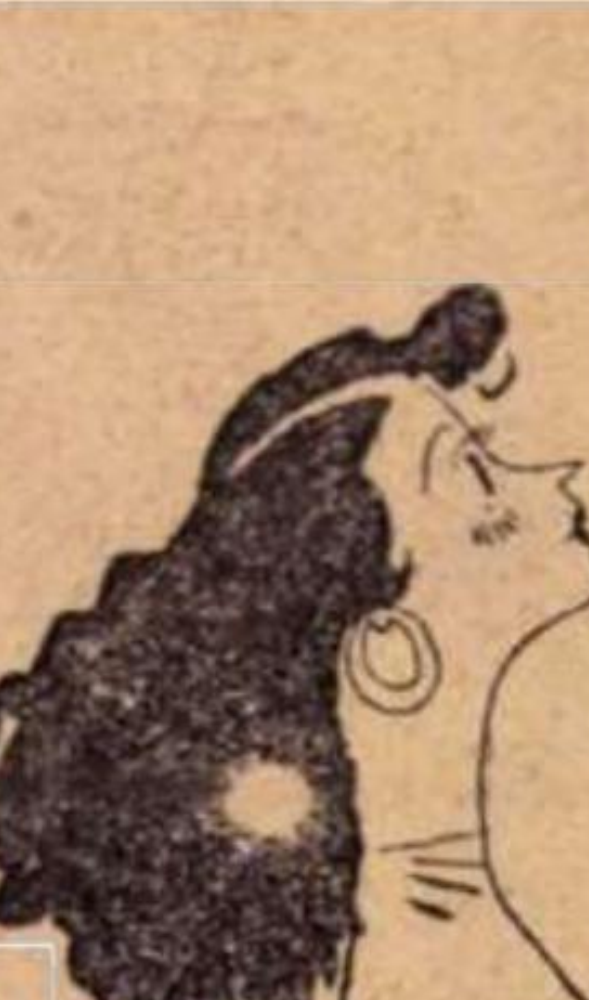

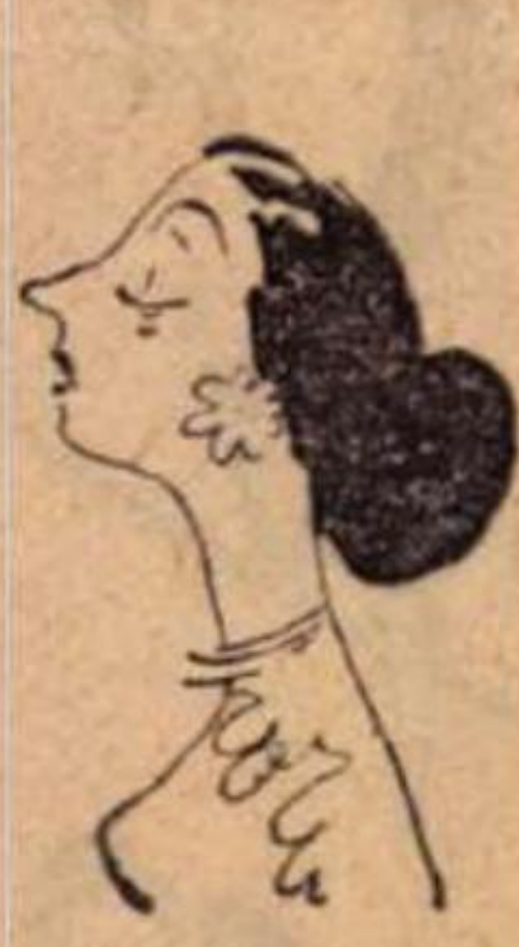

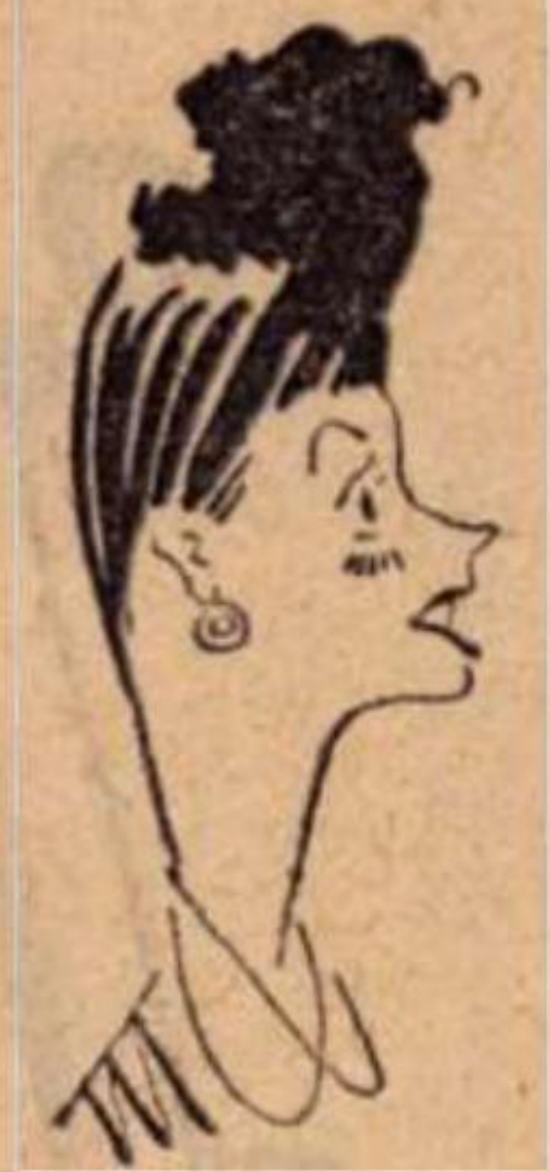

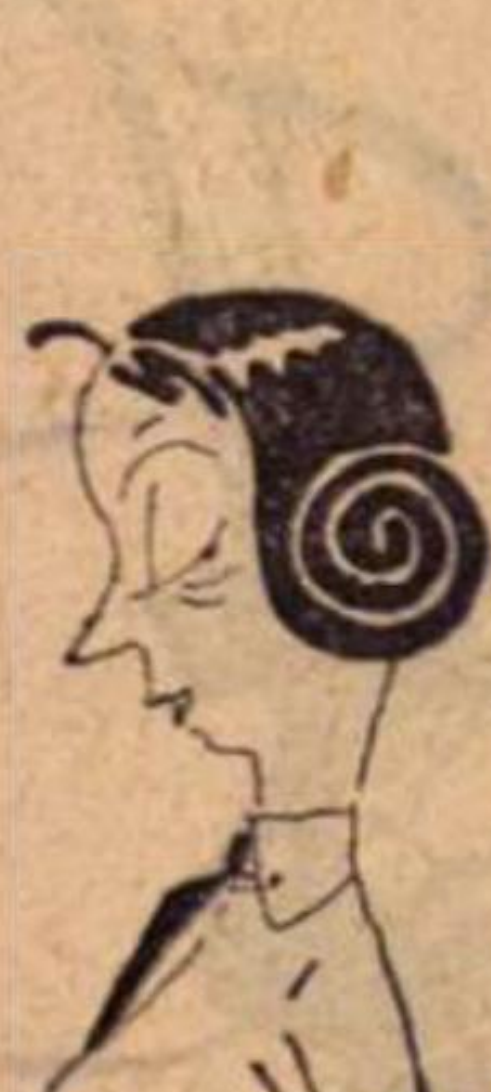

Van egy lány, akit évek óta ismerek, nap mint nap találkozom vele, mert egy házban dolgozunk és mégis minden alkalommal újra és újra bemutatkozom neki, mert nem ismerem meg. (A kezdődő szenilitásra vonatkozó megjegyzések szives mellőzését kérem.) Meg kell mondanom, hogy nemcsak én vagyok így ezzel, lassan egész kis totó-közösség alakul, amely reggelente, munkaidő kezdete előtt húsz perccel összeül és a valószínűség-számítás figyelembevételével próbálja kitotózni: ma vajjon melyik arcával jön be Safranek Ilonka?

Ilonka eredetileg nem így startolt. Egy meleg nyári napon azonban, addig lebontva viselt fekete haját kontyban feltűzte fejebúbjára és ezzel elindult a lejtőn. Valaki azt találta mondani neki, hogy így csinosabb, mire egy másik kolléga kijelentette, hogy sok megrázkódtatás érte már életében, de Ilonka kontya fejhosszal vezet. Lehet, hogy ez a két, homlokegyenest ellenkező vélemény ültette el Ilonkában annak a mozgalomnak csíráit, amelyet az utókor semilyen néven nem fog emlegetni. (Talán így hívhatnám mégis: „Viselj ma más arcot, mint tegnap.") Annyi bizonyos, hogy másnap ismét lebontott fekete hajjal jött be, amelyhez fülben hintázó aranykarikákat viselt. Ajkát vérpiros rúzs takarta. Aznap nem köszöntem neki, mert azt hittem, egy Carmen szerepére készülő kultúrgárdista, aki helyzetgyakorlatok céljából jár napközben is jelmezben.

Másnak Ilonka varkocsba font hajjal jelent meg, teljesen rúzs nélkül, kis kék aláfestéssel a szeme alatt. Aznap egészen halkan beszélt, és ha valaki kétértelmű viccet mondott, felpattant és kikérte magának az ilyen ízetlenkedést.

Ebben az időben még volt arcának néhány része, amelyet nap mint nap eredeti állagában viselt. Ilyen volt az orra, a szeme és az álla. Később azonban, valami megmagyarázhatatlan módon, hajviseletével és a festék alkalmazásával vagy elhagyásával, sikerült orra, szeme és álla jellegét is megváltoztatnia. Kezdetben még reménykedtem. Udvarias emberhez illő buzgalommal igyekeztem őt felismerni. Szúrós tekintettel néztem minden nő arcába... Elterjedt, hogy veszedelmes aszfaltbetyár vagyok. Mindez nem zavart. Valami eszelős kényszer hajtott, hogy felismerjem Ilonkát, bármilyen változtatásokat is eszközöl menet közben az arcán.

Nem volt könnyű feladat. Fantáziája, ha saját arcáról volt szó, kimeríthetetlennek bizonyult. És hogy váltogatta a lehetőségeket! Lebontott haj, szélesre festett száj, feketére festett szempilla...; Ugyanez festés nélkül, szenvedő vonással a rúzstalan ajak körül. Haj toronyban fejtetőn, haj kontyban alul, haj diabolóban kétoldalt, haj hátul becsavarva befelé, ugyanaz kicsavarva kifelé...; Fülben aranykarika, virág, gomb, kösöntyű, csöngettyű és harangjáték... Ki tudná felsorolni Ilonka ezer arcát...

Pedig volt egy arca — két hónappal ezelőtt hordta, vagy hárommal, nem is tudom — amely nagyon tetszett nekem. Haja egyszerűen simult akkori arcához, amelyre leheletnyi festéket rakott. Szemét természetes színű szempillák keretezték, fülén nem volt más, csak maga a kis rózsás kagyló... Egyszer láttam így, azóta sem. Ez volt-e az eredeti arca, amellyel meglátta a napvilágot, vagy ez is csak egy volt az ezer álarc közül... nem tudom. Azt hiszem, sohasem fogom megtudni. A magam részéről ugyanis feladtam a harcot.

Ilonka tovább birja arccal, mint én idegekkel...

VAJDA ALBERT

Sok a bizottság — sokan feltartják az igazgatókat

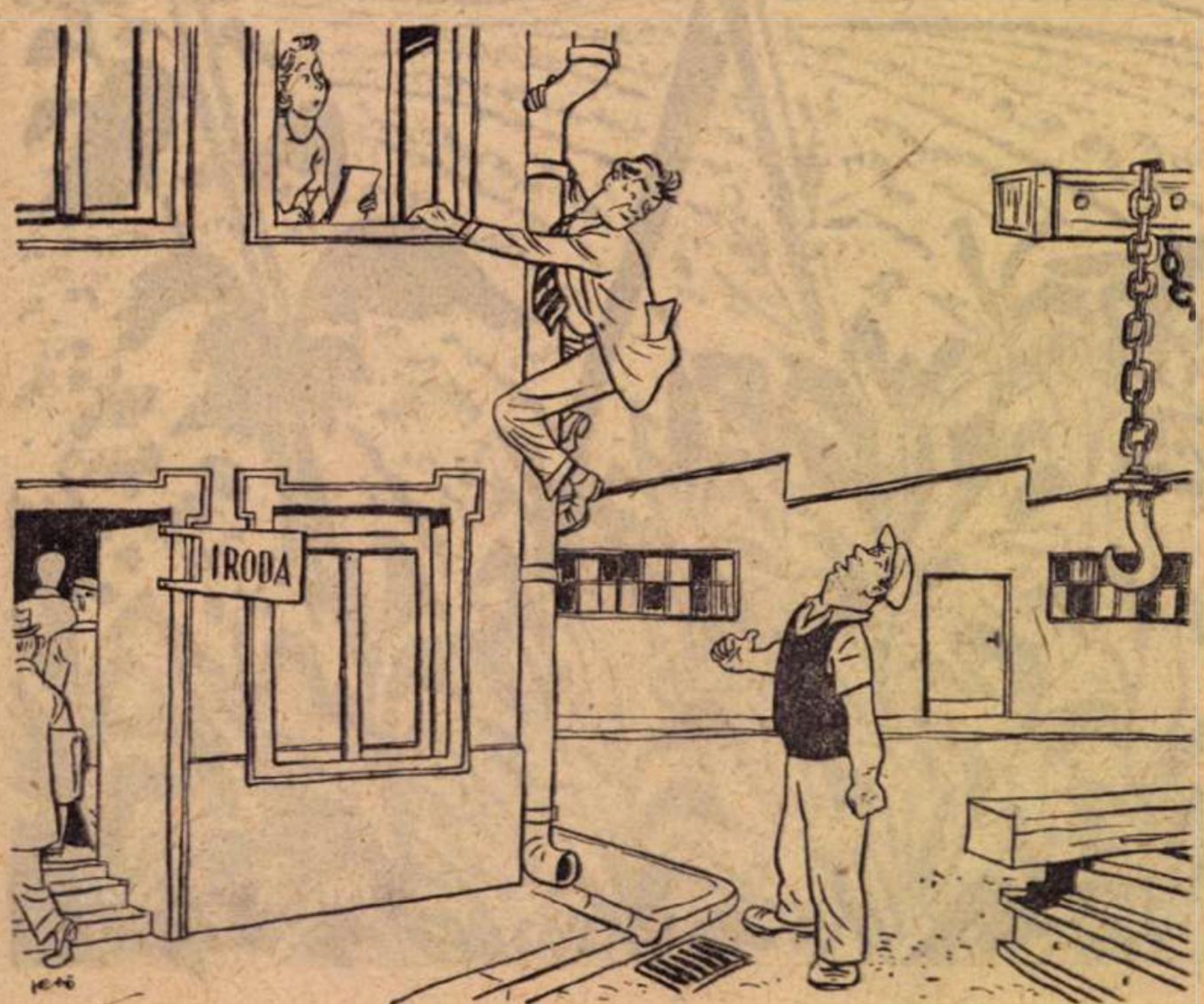

— Mit csodálkozik? Lejövök magukhoz két órára az üzembe...
— De miért nem a lépcsőn, igazgató elvtárs?
— Mert, ha keresztül megyek az előszobán, elkapnak a várakozók.

PÁRIZS 11 ÓRA

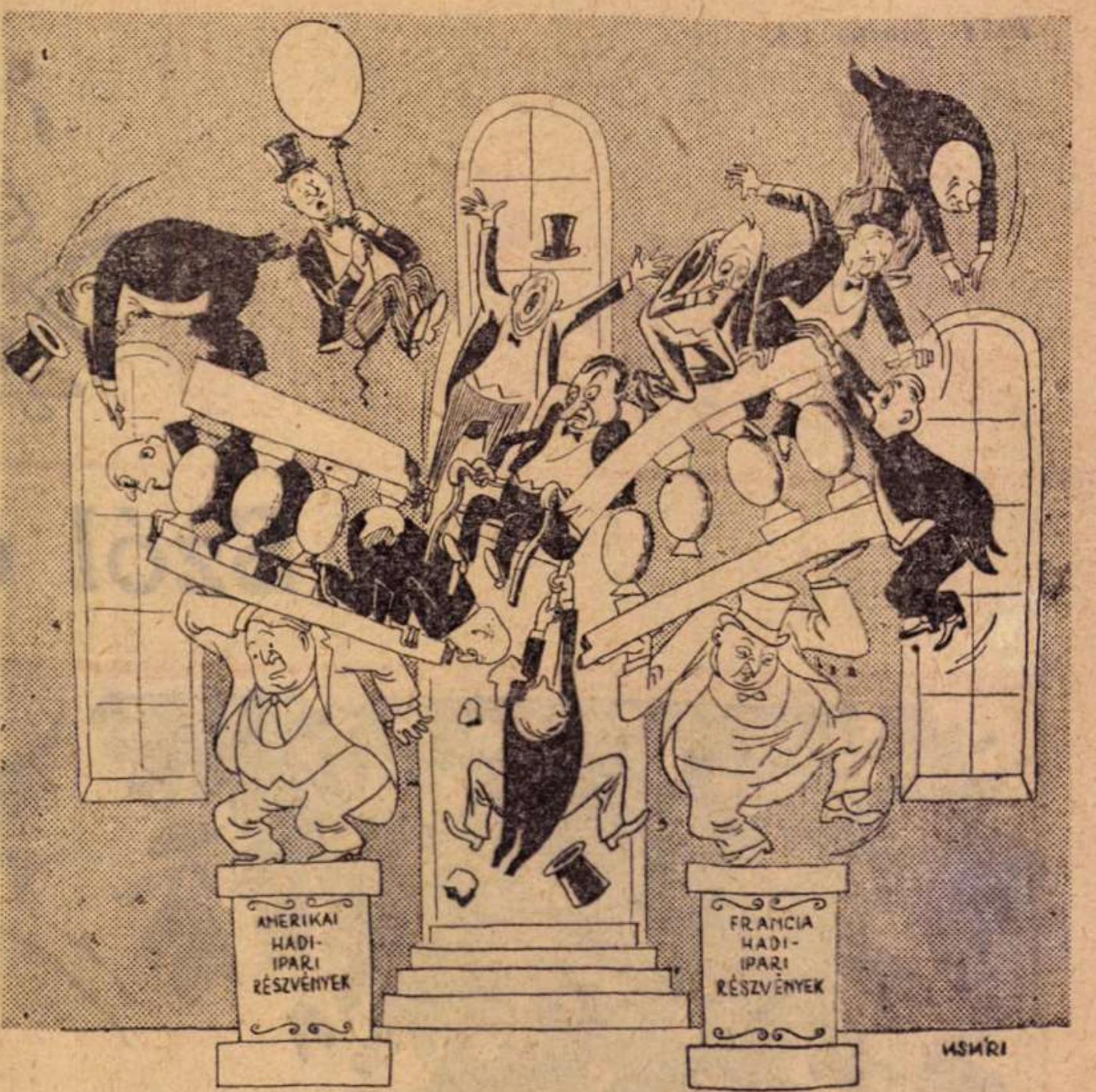

Pillanatkép a Laniel-kormány bukásáról

A Csehszlovák Képzőművészeti Kiállítás anyagából

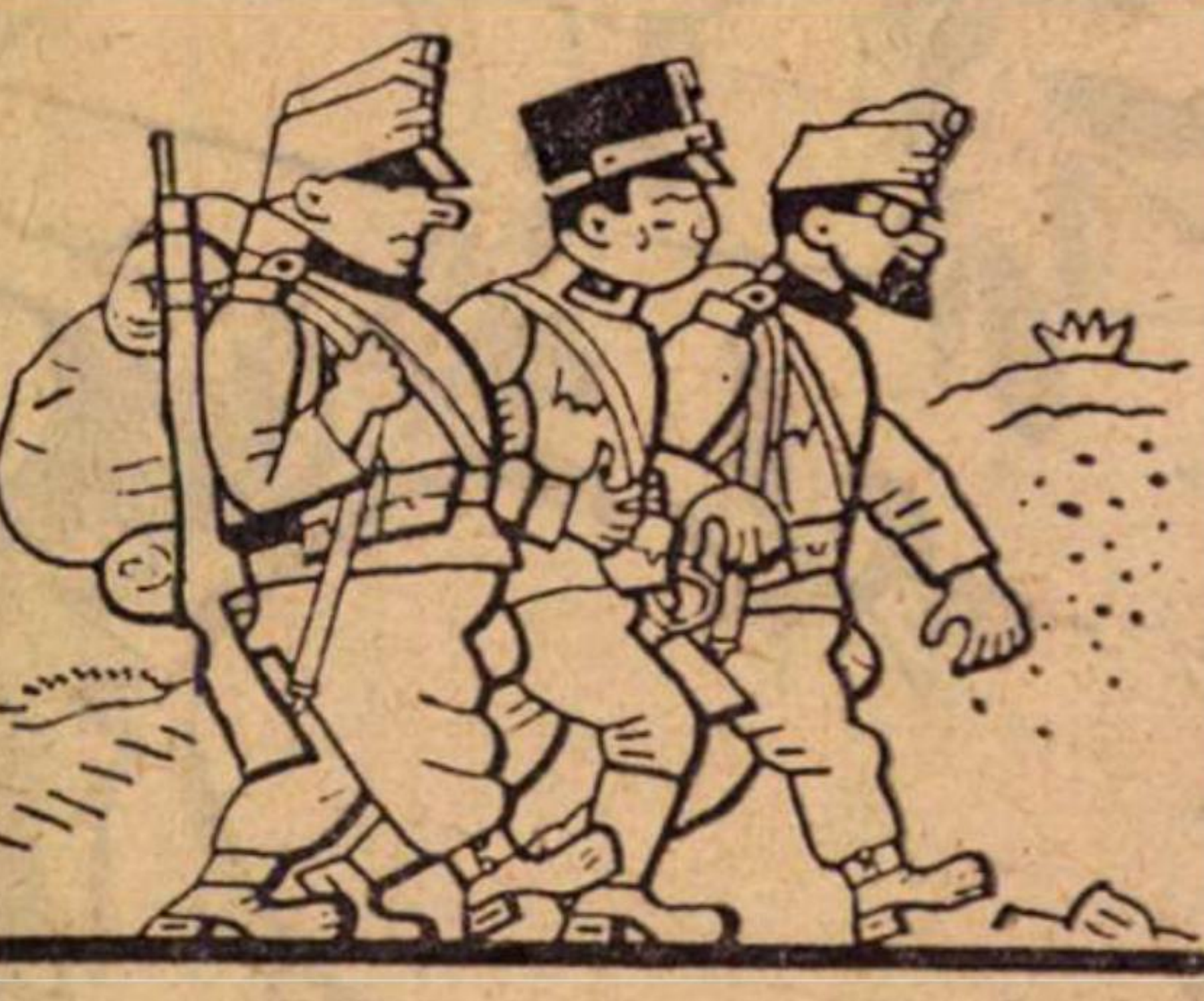

Josef Lada Svejk-illusztrációja

A platánfa búja

Platán vagyok a Nagymező utcából,
Állok az Erkel iskola előtt
Mint néma vád, mit semmisem cáfol,
Hisz' sudár törzsem vasfűzőbe nőtt.

Kicsi rács óvott csemete koromba',
Véle szökkentem tíz méterre én,
Hiába vártam vasgyűjtést, otromba
Páncélom hagyták. Elszállt a remény.

Jajszavam hová vigye a boríték,
Hogy ne maradjak mostohagyerek?
Rajtam a multnak vaspántja szorít, ég!
Emeljétek fel, szűk ez a keret.

Péter Alajos

NYUGATNÉMET EDZŐ BÁNATA:

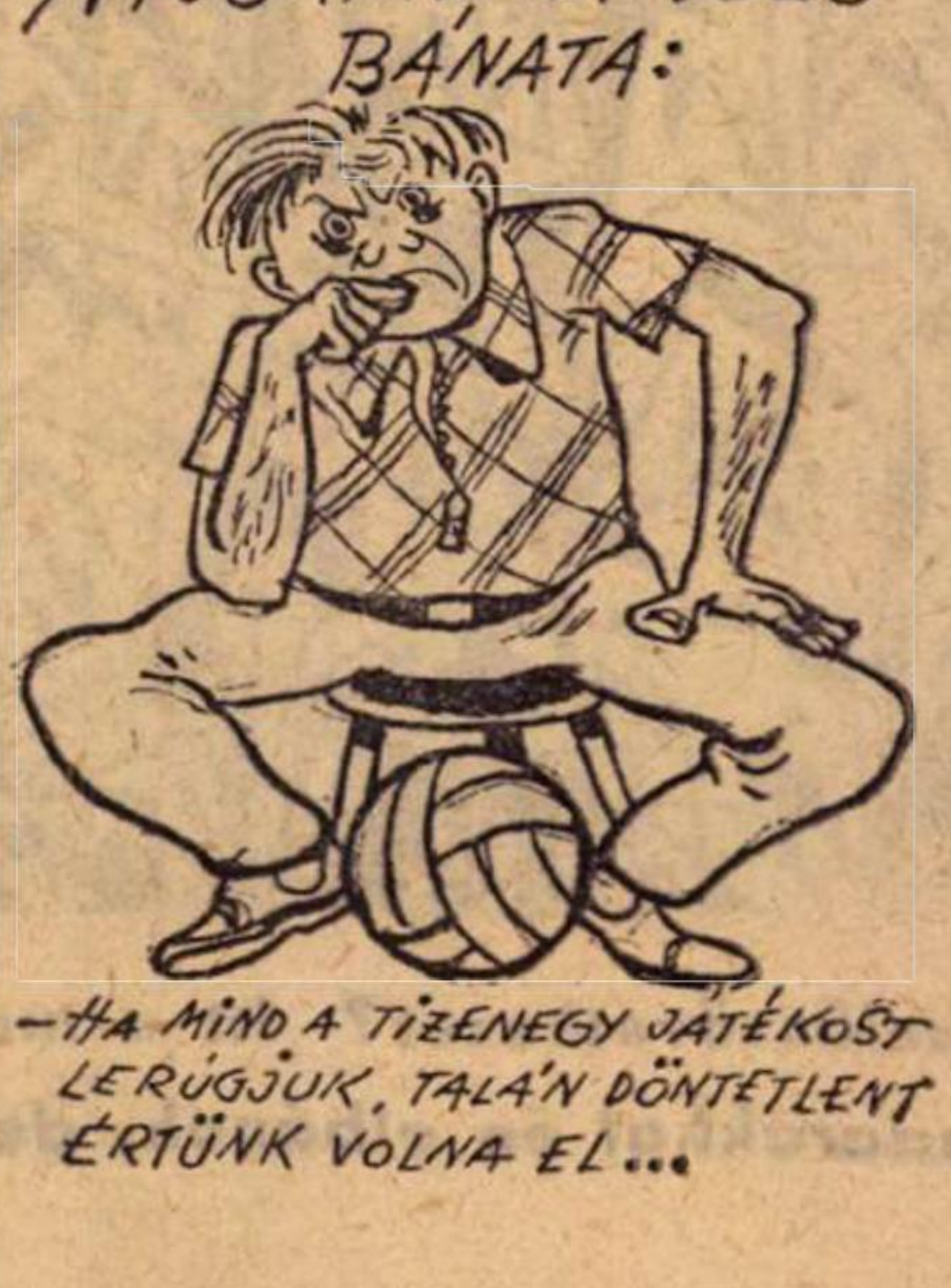

—HA MIND A TIZENEGY JÁTÉKOST LERÚGJUK, TALÁN DÖNTETLENT ÉRTÜNK VOLNA EL...

— Figyelitek?...
... mindegyiken
DIVATCSARNOK
fürdőruha van!...

Hashajtónak
reggel ½ pohár
természetes
KESERÜVIZ

ANTIK ÓRÁT (asztali és álló)
PORCELLÁNFIGURÁKAT és
EGYÉB ANTIK DÍSZTÁRGYAKAT,
RÉGI ÓNTALAKAT EDÉNYEKET ÖTVÖZÖTT ÁRUKAT IS
ÁTVESZNEK BIZOMÁNYBA

a Bizományi Áruház Vállalat felvevőhelyei:

V., Kossuth Lajos-utca 1.
V., Szent István-krt 3
V., Felszabadulás-tér 8. (Volt Apponyi-tér).
VI., Sztálin-út 27. (Operával szemben)
VII. Lenin-krt 43. (Vörös Csillag mozi mellett).

ZENÉS KRUMPLI

Sűrű, kis fekete ember áll a krumplibokrok között és úgy kapál, mintha hadakoznék. A másik sorban felesége kék kendője lebben — az asszony arcára a nagy igyekezet láttán gyakran ráül a mosoly.

Forgács, az ösztövér mezőgazdasági előadó csak áll a tábla szélén és kipipál jegyzetéből egy rubrikát.

— Azért ilyen szorgalmas Csőke, mert a zenés-krumplit kapálja — nevet kajánul.

— Zenés-krumpli? Az meg mi — hülök el a vadonatúj növénytani meghatározáson. És Forgács, aki áldott jó ember és becsülettel megosztja mindenkivel tudományát, sebtiben elmondja, hogy milyen is az a „zenés-krumpli".

— Esztendeje történt, hogy Ignác barátunk nagyon rákapott a kocsmázásra. Ha még csak ivott volna, hagyján. De rangosan akart mulatozni. Hogy csak neki húzzák a zenészek. És hajigálta a tízeseket, mint a cséplő a pelyvát. Az asszony hiába kérte, ne tedd ezt Ignác, az ember csak nevetett.

De Ignác nem állt hátul, amikor az észt porciózták és azontúl éjféltájt mindig elvitte a zenészeket ablakuk alá. Hadd húzzák a Bözsinek, hogy „Vékony deszka kerítés". Szereti azt a nótát, biztos megbékül tőle.

Bözsi nem békült. És egyik éjfélben mégis úgy tett, mintha kedve szerint lenne a muzsika. Be is hívta a zenészeket, hadd húzzák bent a szobában, ne riogassák a környék kutyáit. Aztán egy alkalmas pillanatban, amikor a gazda nem hallotta, az asszony odaszólt Suháng Pelyának, a prímásnak, hogy: ráérnek-e délig emberek?

Palya összenézett a többiekkel, aztán bólintott, hogy igen. Bözsi meg így folytatta: kapnak egy-egy zsák krumplit, ha délig szüntelenül húzzák azt a nótát az uram fülibe. Nem fontos, hogy mindnyájan játsszák. Csak egy percre se hagyják abba a muzsikát. És akárhová megy a párom, valaki mindig menjen utána, húzza szakadatlan. Ha délig elalszik, csak félzsákkal kapnak.

Kaptak a szón mind a négyen. Amikor Ignác bejött, rázendítettek betyárul. Az meg eleinte ilyeneket mondott: „Legalább valami mást játszanátok már."

Majd bolondok lettek volna! Húzták a vékony deszka kerítést, meg az ölelést, ami átlátszik rajta. Fertály óra mulva azt mondja Ignác: „Köszönöm, elég volt, menjetek haza."

Dehogy mentek haza azok a szélhordták! Majd még otthagyják a zsák krumplit! A koma feje zúgott a nagybőgőtől. Kiment hát a jószágokhoz az istállóba. A muzsikusok meg utána. Úgy húzták, hogy majd megvadult a két csendes tehén.

Az ember valamit sejtett, mert gondolta, hogy kifog rajtuk Fölment a padlásra. De a kontrás, aki jómozgású, fürge legény, oda is követte.

Végül lejött a baratunk rezgő léptekkel és megkérdezte Bözsitől, hogy magának muzsikáltat talán? Az asszony meg úgy felelt a szóra, hogy kettőjüknek. Ignác még mindig nem értette. Arra gondolt, hogy az asszony is rákapott a mulatásra. Oda is vágta neki dühösen: „Elég egy kútba egy ostorfa, egy tálba egy kanál, egy házhoz egy mulatós ember."

De a Bözsi se mátyásmadártól tanult beszélni, visszavágott azzal, hogy akkor egy tábla krumpliba is elég egy kapás.

Ignác céklaszínre vált a méregtől, de megértette a dolgot. És szégyen ide, szégyen oda, maga rakta szekérre a tavaly ilyenkor vagyont érő négy mázsa krumplit, csakhogy elhallgasson végre a zenebona. Attól fogva Csőkéék krumpliját emlegetik a faluban, hogy zenés-krumpli. De Ignác azóta sem muzsikáltat magának.

Igy mondta el az esetet egy cigaretta füstje mellett Forgács. Csekő Ignác pedig haladt a sorok között olyan buzgalommal, mintha egyszerre három kapálást akarna elvégezni. Nemcsak a jóidő, hanem a tavalyi muzsikaszó is serkenti. Hiába, az ízlések is változnak. Van aki egy ideig zenével szereti a krumplit, aztán már csak főttoldalassal.

Bajor Nagy Ernő

Gondolatok snapszlizás közben

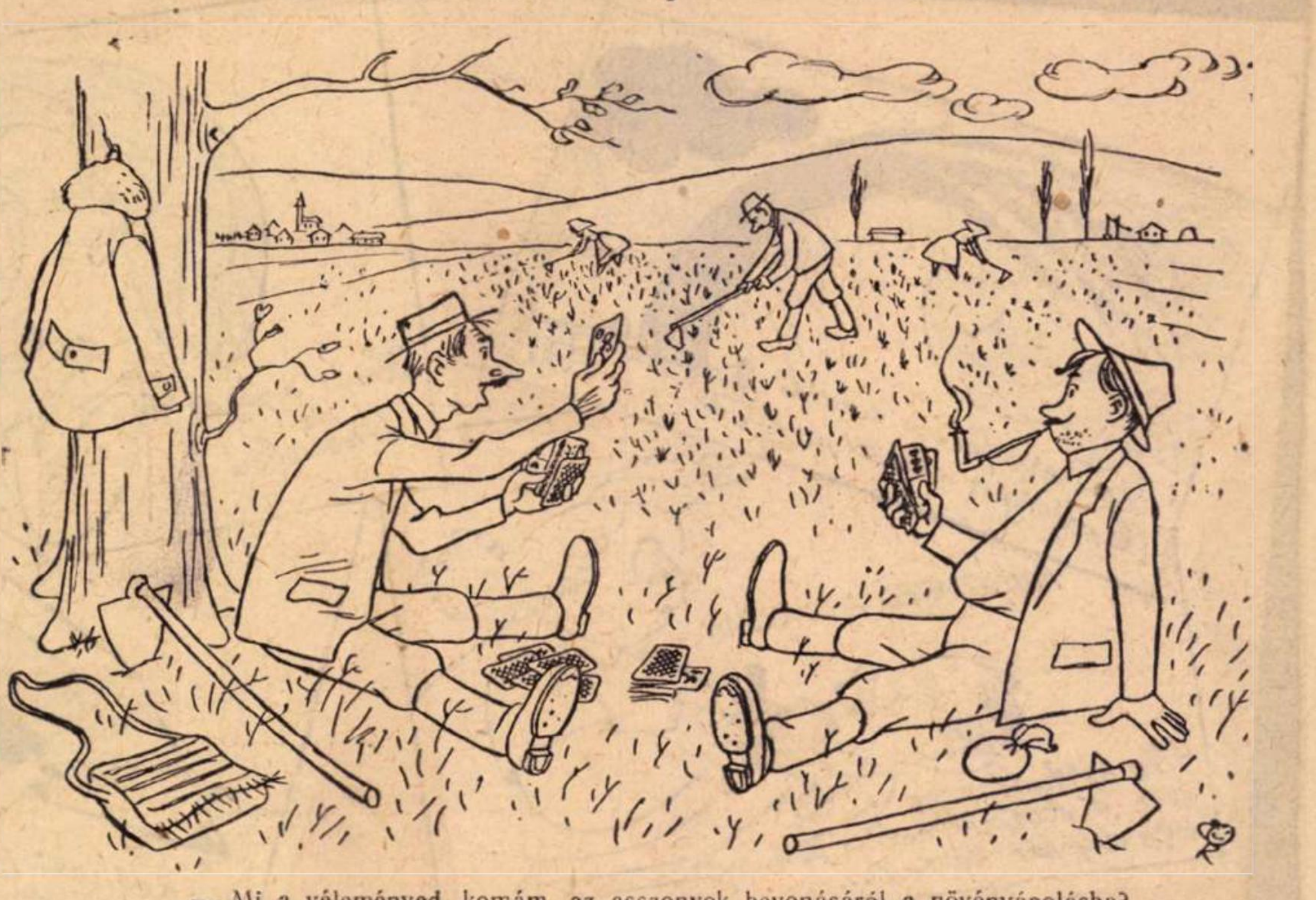

— Mi a véleményed, komám, az asszonyok bevonásáról a növényápolásba?
— Nem elég, hogy én dolgozom, még a feleségem is dolgozzék?

Ismeri a szomszédját

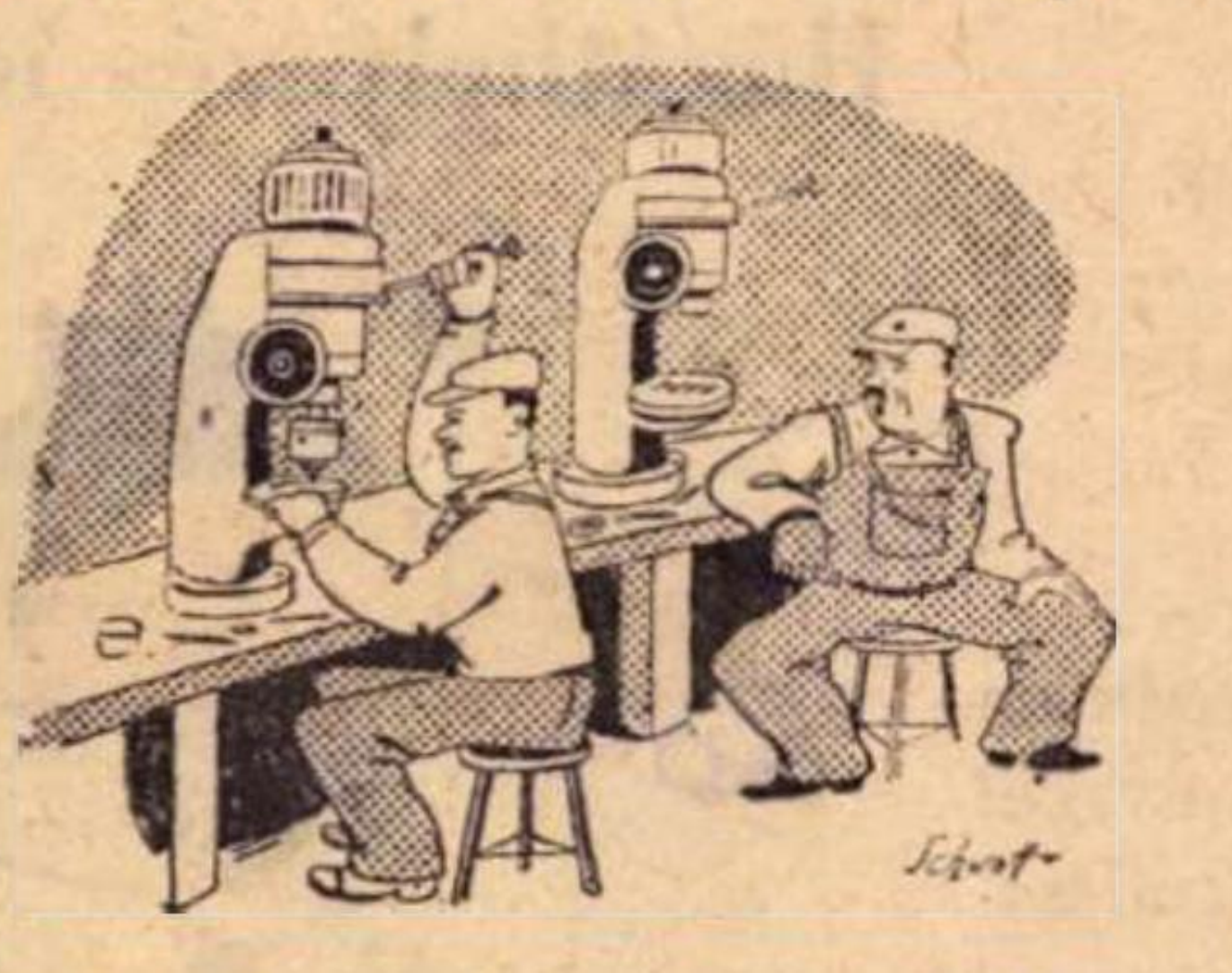

— Szaki add kölcsön a fúrófejedet!
— Nem adom, dolgozz fej nélkül, nem fogják észrevenni.

Kép szöveg nélkül

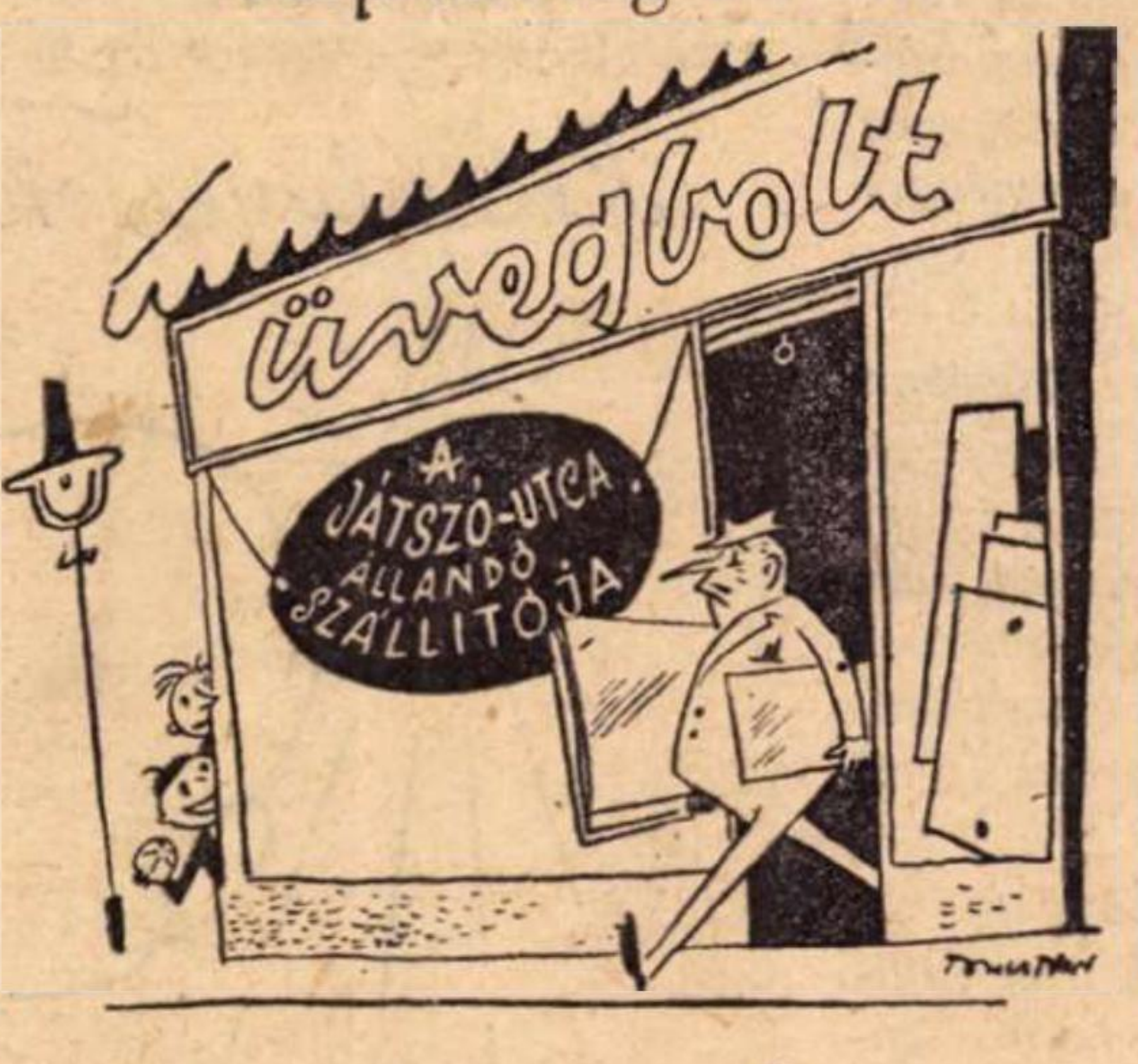

Sz. Sz. Orbeliani grúz költő (1657—1726) verseiből.

KÉT ŐR

Bórospincéjébe ment le
a gazda s észrevette,
ivócsésze áll egy hordó előtt.
— Minek ez itt? — kérdi zordan az őrt.
S bambán felel az: — Iszom néha…
De a gazda gyanut fogott
s hogy figyeltesse őt, legott
egy második őrt is fogadott.

És amikor két hét mulva
borát nézni lement újra
a hordónál két kupát lát,
dühbe gurul, arca skarlát…
— A két kupa mit jelentsen?! —
s felelnek az őrök:
— Másként hogyan igyunk, uram, ketten?

A TOLVAJ SZABÓ

Egyszer egy szabó azt álmodta:
kihajtott belőle egy nagy fenyő
és minden ágán szövet himbálózott,
mit valaha ellopkodott ő.
Ijedten ébredt s elmesélte
a fiának, majd így szólt: — Ezután
ha megkísért a lopás, csak mondd:
„Gondolj a fenyőre, apám!"

És szabni kezdett nemsokára
egy finom, drága anyagot,
s fia szólt, hogy ne felejtse,
amit a minap álmodott.
Mire a szabó ennyit felelt:
— Ó, ez egészen más eset.
A fenyőfán én nem is láttam
ilyen gyönyörű szövetet!

(Forditotta: Kardoss Tilda)

DUHAJ TEHENEK

A Selypi Cukorgyár a tehenek részére küldendő szárított-szelet vagy melasz helyett rumot ad a termelőknek. Kérdés: pótolhatja-e a rum a takarmányt?

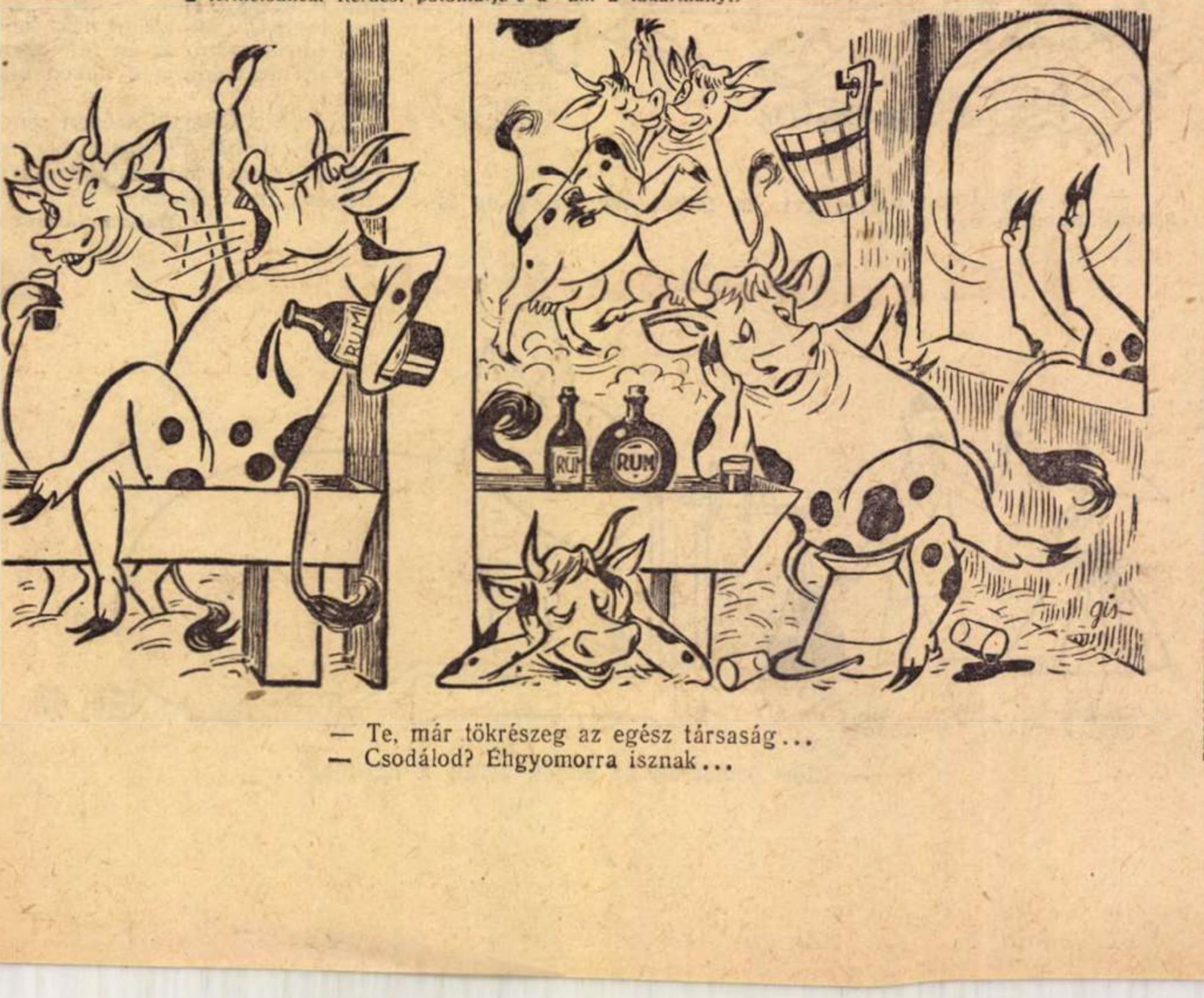

— Te, már tökrészeg az egész társaság…
— Csodálod? Éhgyomorra isznak…

Régi dal — új változatban

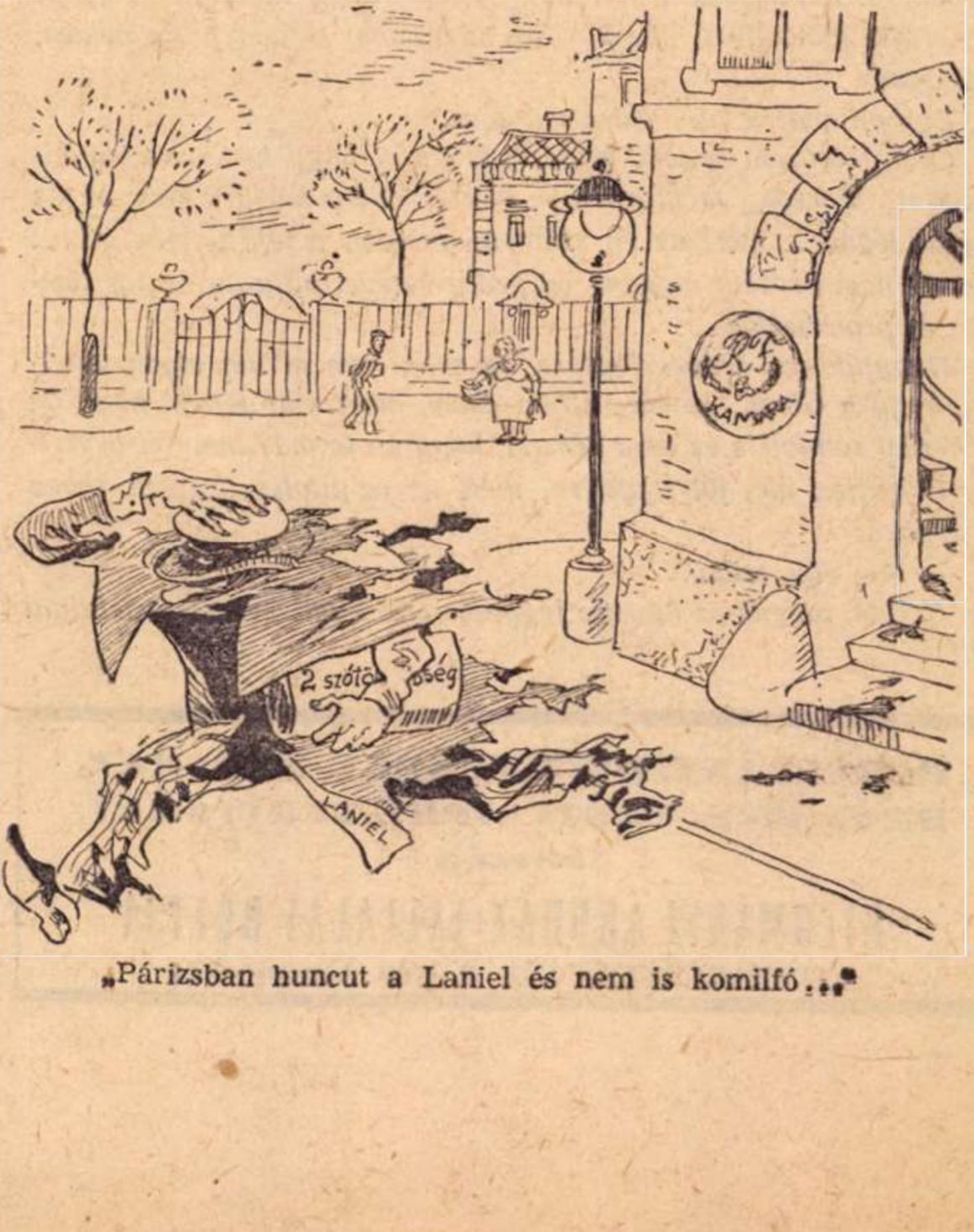

„Párizsban huncut a Laniel és nem is komilfó…"

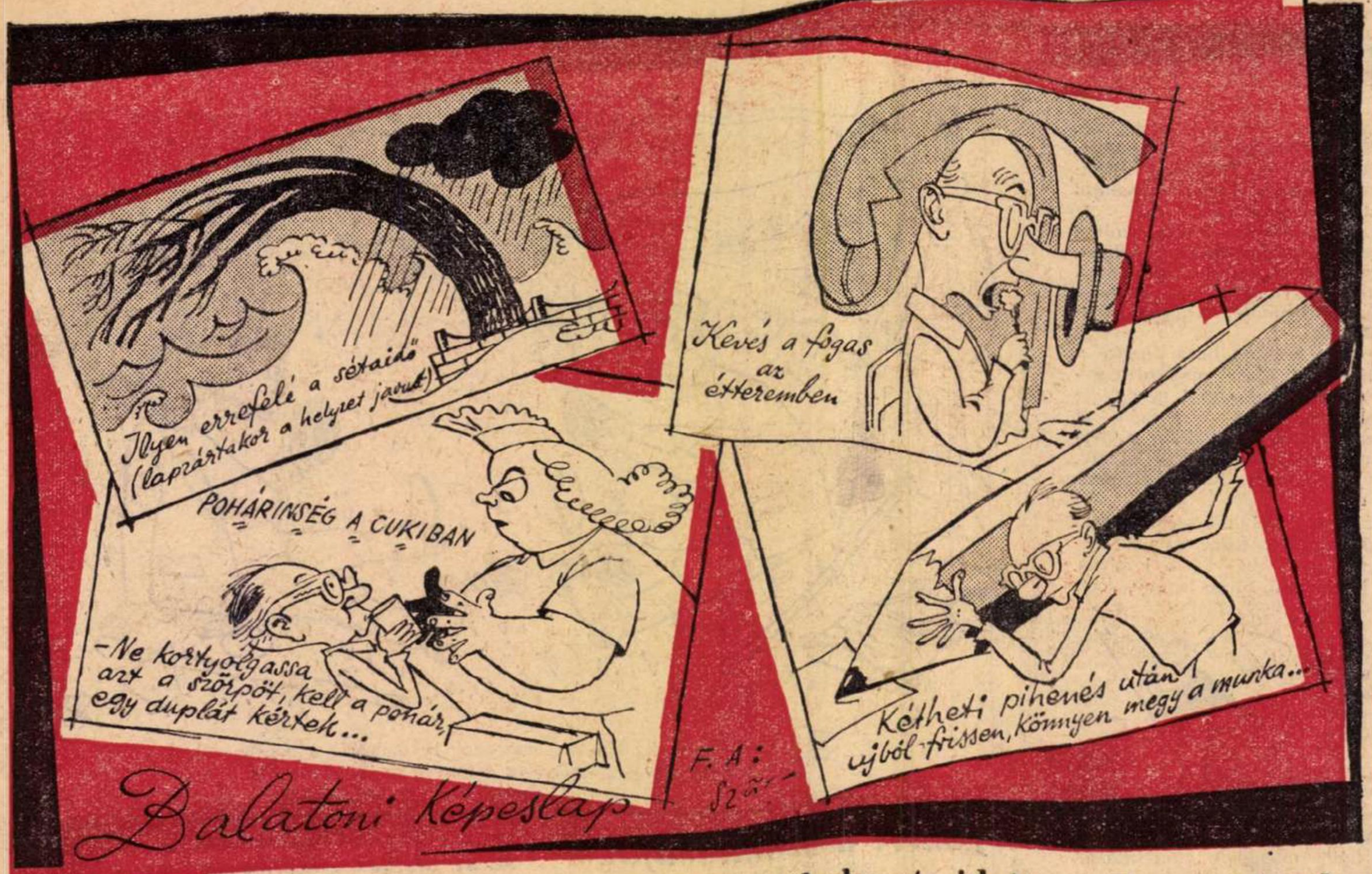
Ilyen errefelé a sétaidő (lapzártakor a helyzet javul)
POHÁRINSÉG A CUKIBAN
–Ne kortyolgassa azt a szörpöt, kell a pohár, egy duplát kértek...
Kevés a fogas az étteremben
Kétheti pihenés után újból frissen, könnyen megy a munka...
F. A: Sző
Balatoni Képeslap

Darvas Szilárd:

Egyéni beszélgetés a fogammal

Foglaljon helyet, kedves fogtárs, beszélnem kell önnel.

Gondolom, sejti, miért kérettem. Az ön magatartásában az utóbbi időben némi lazulás észlelhető. Rágási munkálatait hanyagul végzi, az emésztési osztály vezetője, Bendő kartárs szerint állandóan selejtet gyárt és a legkisebb figyelmeztetésre is érzékenyen reagál.

Fáj nekem az ön viselkedése.

Egy pillanat, csak beveszek egy karillt és folytatjuk.

Kérem, ne nyugtalankodjék, észrevehette, hogy nem úgy beszélek önnel, mint főnök a beosztottjával, nem afféle káderezés ez, csak baráti beszélgetés és szeretném, ha ezt a hangot végig megtartanánk. Én — hogy úgy mondjam — bizonyos fogig felelős vagyok önért, én nagyon szeretném, ha ez a kis eszmecsere eredményes lenne, én irtózom minden drasztikus megoldástól.

Gyujtson rá kérem, parancsol még egy kis meleg sót?

Ne csodálkozzon, ha konoksága végülis felbőszít. Tisztában vagyok a magam hibáival, elvégre aki étkezik, az hibát is követ el, de mégis csak különös, hogy egyedül önnek van kifogása velem szemben. Kezem, lábam és a többi beosztottjaim egybehangzó véleménye szerint munkám kifogástalanul látom el, igaz, hogy hajlamom van a hörghurutra, de e fogyatékosságomat igyekszem kiküszöbölni. Ezt a legutóbbi termelési értekezleten maga Tüdő kartárs is elismerte.

Egy pillanat, csak megigazítom a pofámon az umslaugot.

Hát kérem, ahogy gondolja. Én eddig szándékosan nem említettem az áthelyezést, nem mintha tartanék öntől, hiszen ha a számban egy státusz megürül, duplán, sőt wiplán akad rá jelentkező. Ön nem pótolhatatlan, a fogtherápia mai állása mellett ez nyilvánvaló, én csakis önre vagyok tekintettel. Lehet, hogy szentimentálisnak tart, mégis kimondom: ha ki kéne húzatnom, jobban fájna nekem, mint önnék.

Egy pillanat, csak a falra mászom.

Csak folytassa kedves fogtárs, kiváncsi vagyok, hova akar kilyukadni. Persze, megfúrják... mert Plomba kartárs akar az ön helyébe lépni... mert az én számban minden a feje tetején áll... mert én nem képzem magam, ön pedig betéve tudja az összes téziseket és protéziseket...

Hagyjuk ezt, kedves fogtárs, én soha nem adtam olyan utasítást, hogy a Görcs kartárs álljon önbe, most már látom, hogy ön gyökeréig romlott s ez arra késztet, hogy én is más hangon beszéljek. Figyeljen ide, jól figyeljen, mert ez az utolsó szavam ebben az ügyben:

— Au, vau, miau...

Helyes, vigyük az ügyet a fogorvos elé! Egyikünknek pusztulnia kell!

PORCELÁNT, DÍSZMŰÁRUT, KÉPEKET,
BROKÁT- és VERTCSIPKE-TERÍTŐKET
átvesz a
BIZOMÁNYI ÁRUHÁZ VÁLLALAT BOLTJA
FELSZABADULÁS-TÉR 3. (volt Apponyi-tér.)

Házáthelyezés idején a Ferencvárosban

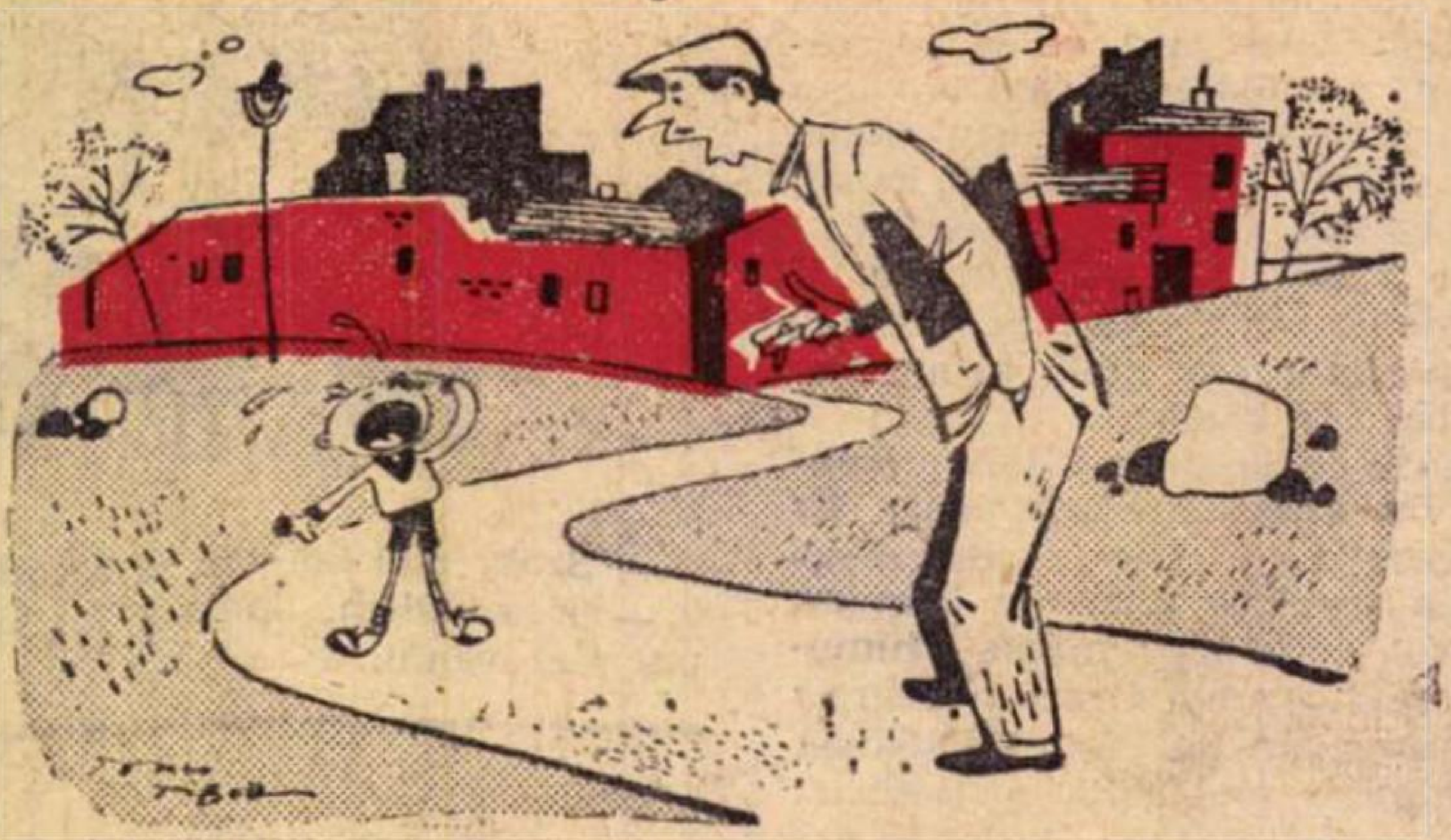

— Miért bőgsz öcskös?
— Eltolták a házunkat és most nem találok haza...

Leleményes kirándulók

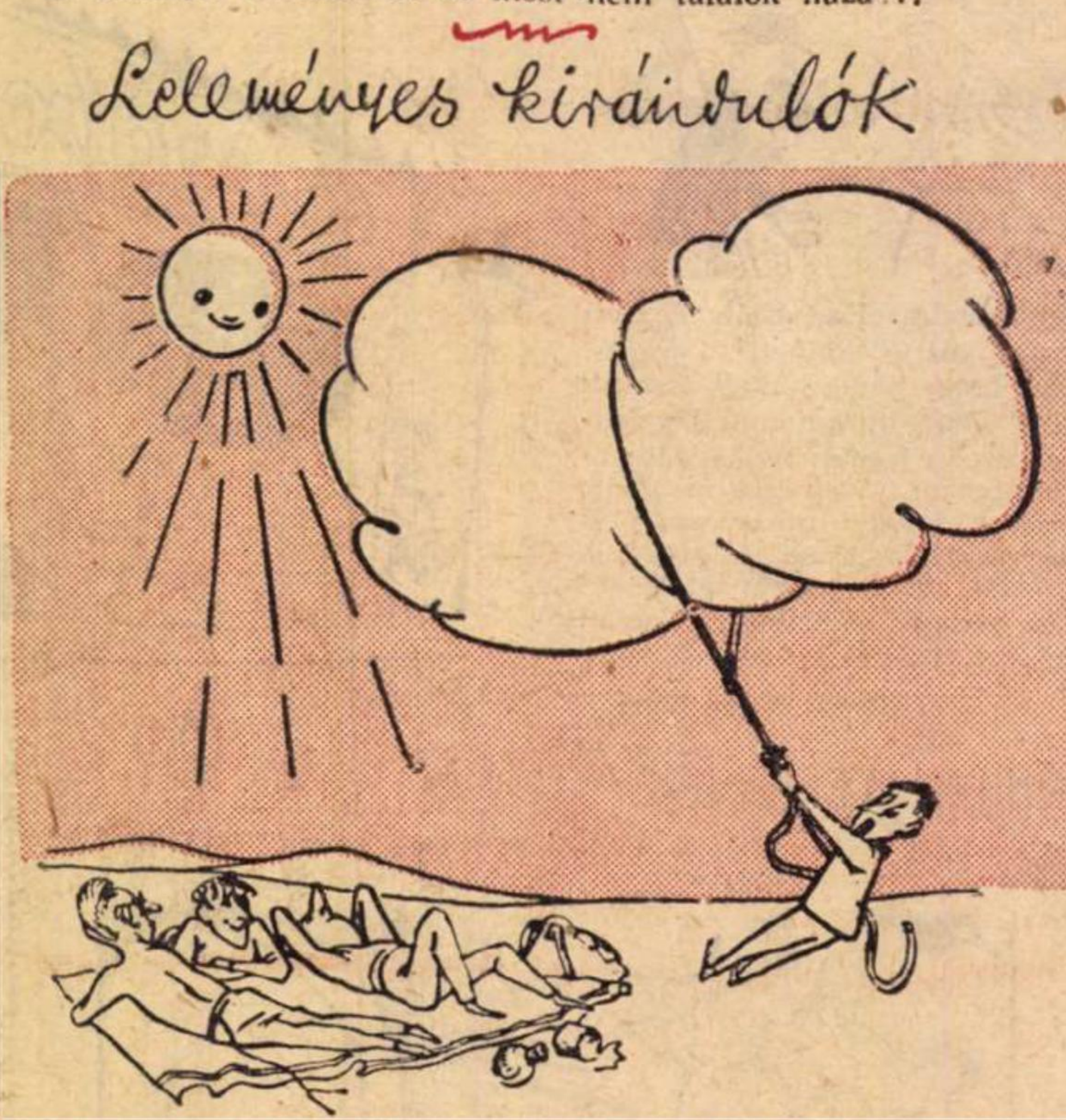

— Hé fiúk, fogja valaki ezt a felhőt, mert még én is akarok napozni egy kicsit...

ANGYAL!

Csopakinét hívták így a Korso utca hatban, mert nem tudtak tőle olyat kérni, amit meg ne tett volna. Igy például Lumniczernét elkísérte a kapásutcai rendelőbe fogat huzatni, mert egyedül félt elmenni, bement az iskolába érdeklődni Kobor Ferike után, mert a szülők nem értek rá, de ment ő születési bizonyítványt kínozni, ha kellett, a Kikhez ő ment a csőrepedés ügyében, de kiment a Keletire is veszekedni Retteginé helyett, aki a vonatban feledte a saját, egyszóval csakugyan angyal volt a maga nemében.

A ferje eleinte mosolygott, hogy lám, milyen népszerű a felesége, később dörmögött, hogy annyira rákaptak és csak akkor haragudott meg, mikor még délután ötkor is vetetlenül találta az ágyakat, de mit lehet tenni, ez az angyal a Horvatek kutyáját sétáltatta és nem jutott a takarításhoz. Máskor meg nem volt kenyér a vacsorához, mert ez az angyal egész nap borotvapengeért szaladgált Paczolai részere a földszint négyben.

Hogy ezt már Csopaki megsokalta, az asszony szelíden így szólt:

— Édes fiam, nem szabad ilyen önzőnek lenni. Más is van a világon, nemcsak te, lásd be.

Csopaki belátta hiszen csakugyan jóságból csinálja, és aki angyalt vett feleségül, viselje a következményeket, úgy is lett. Csopakinénak egyre több elfoglaltsága akadt, ezzel szemben Csopaki íróasztala állandóan poros volt, a kedvenc papagája megdöglött, mert egy hétig nem kapott vizet, a telefonját kikapcsolták, mert a felesége, miközben az angyalságot gyakorolta, elfelejtette befizetni. Utóvégre nem gondolhat mindenre az ember.

De már a hivatalban is összenéztek: mi van Csopakival? Ő, aki azelőtt olyan sokat adott magára, most mindig gyűrötten járt, a nyakkendője rojtos, nem egyszer hátul a harisnyáján jókora lyuk látszott ki a cipőjéből. Végül is már szóltak neki és másnap este Csopaki csomaggal érkezett haza.

— Beszéltem már neked Besnyákról — mondta a feleségének — tudod, az az agglegény, annak nincs senkije, aki gondját viselje. Olyan gyűrött a nadrágja, hogy rossz nézni. Mondtam neki, add csak ide, az én feleségem angyal, biztosan kivasalja neked.

— Hát persze — mondta Csopakiné — és már tette is fel a vasalót. — Neked is van ilyen nadrágod — mondta vasalás közben.

— Ebből nagyon sok van — felelte Csopaki.

Másnap este Csopaki újabb csomaggal érkezett.

— Nohát, hogy azt a Besnyákot, milyen boldoggá tetted! De beszélgetés közben kiderült, hogy a zoknija is mind lyukas és nincs, aki megstoppolja. Mondtam neki, add csak ide komám, az én feleségem angyal, megcsinálja ő neked biztosan.

Igy aztán Csopaki szépen rendbeszedte magát, de mert nagyon szerette, még töpörtyűs pogácsát is süttetett Besnyáknak.

Balázs Sándor

Ez aztán eredményes hizlalás

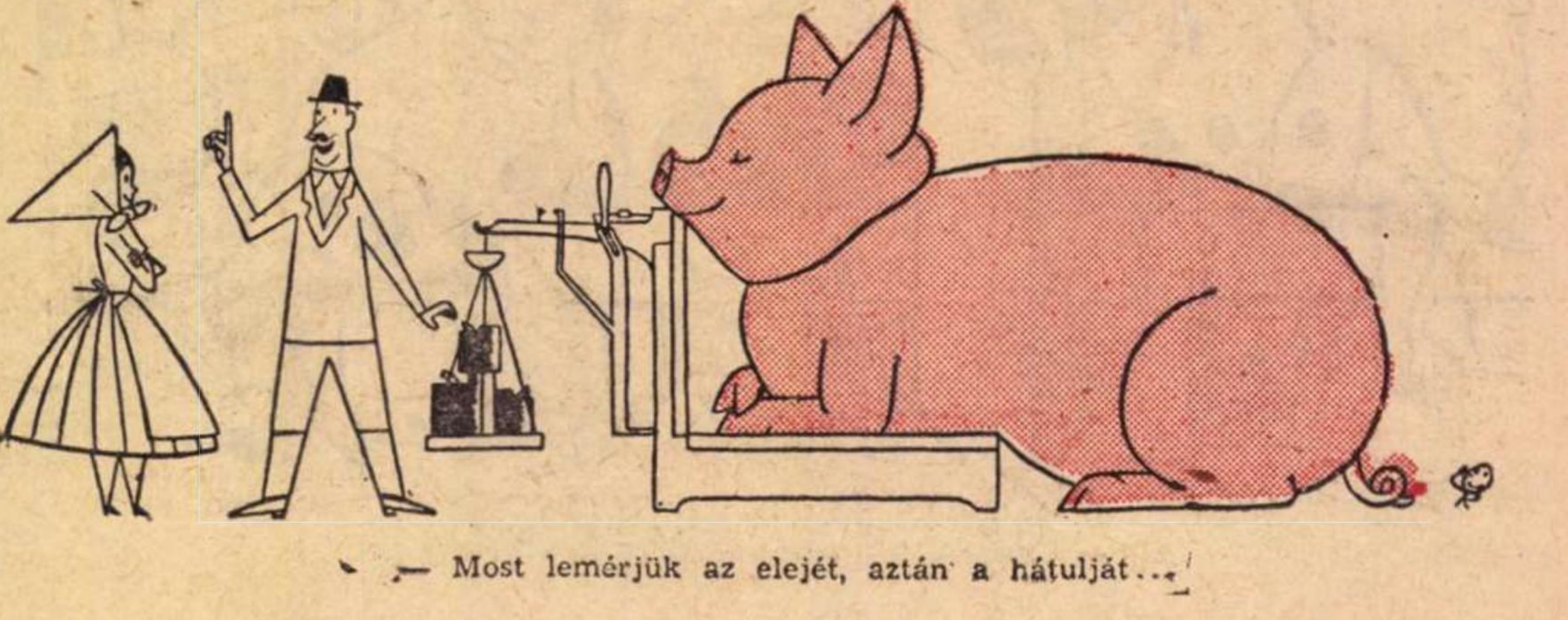

— Most lemérjük az elejét, aztán a hátulját...

Csendháborítók

Egy tájékozatlan csecsemő...

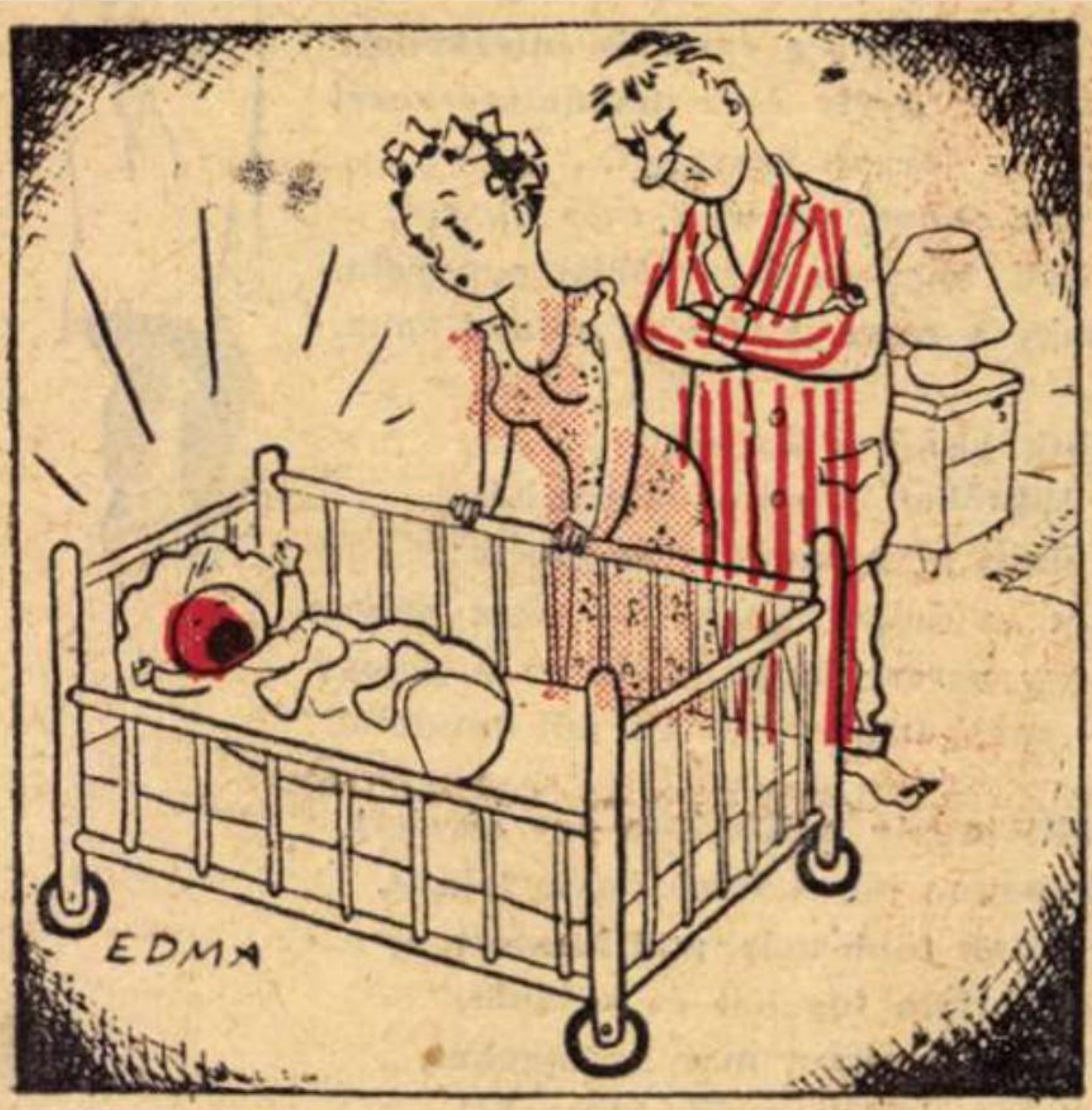

...aki nem tudja, hogy 18 éven alul nem szabad éjszakai műszakban dolgozni.

Váltás az üdülőben

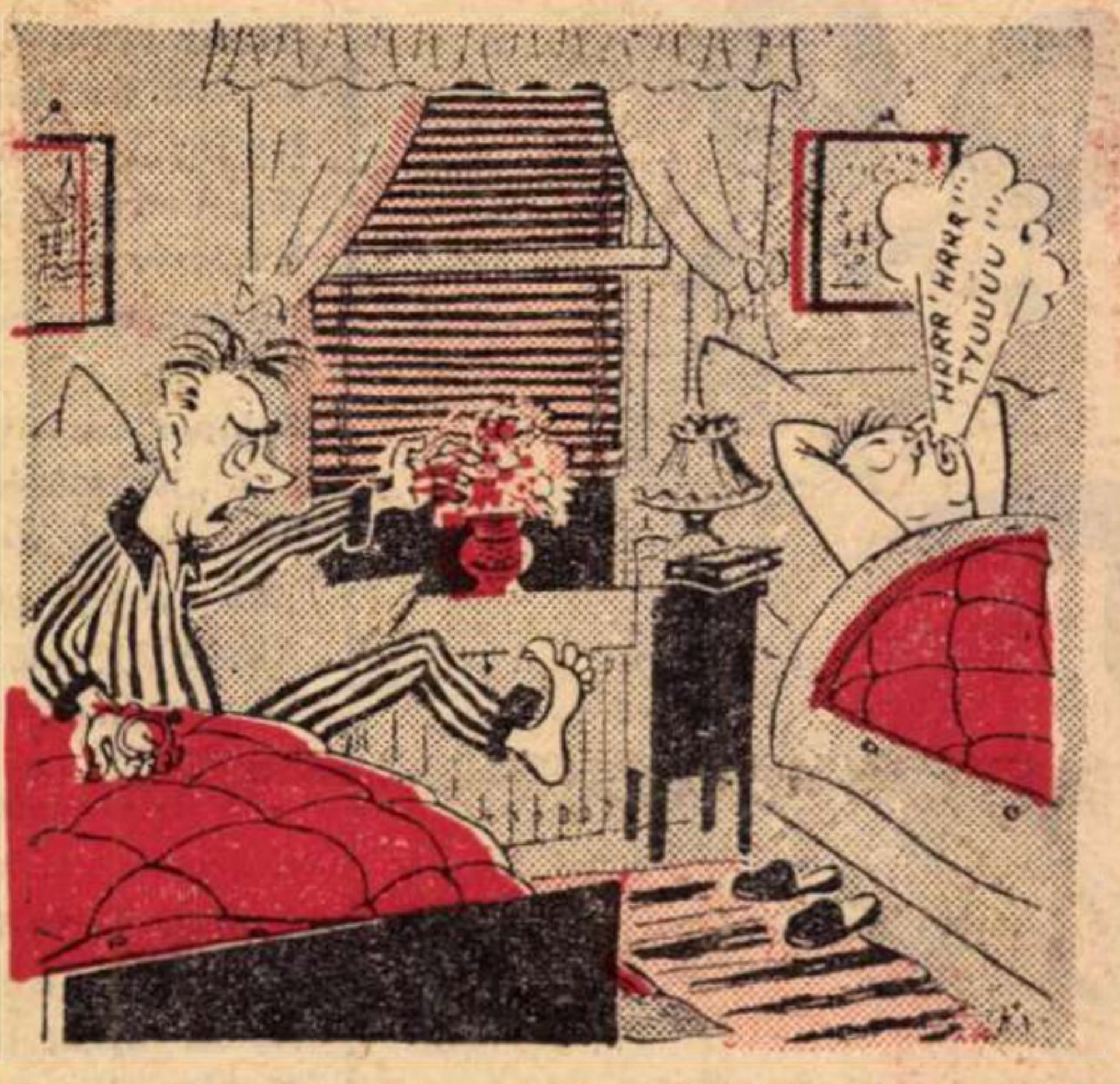
HARR' HARR'! TYUUUU!!!

— Halló kartárs, éjfél van, ébredj fel, most én alszom egy kicsit...

Egy nyugalmas pesti udvarban

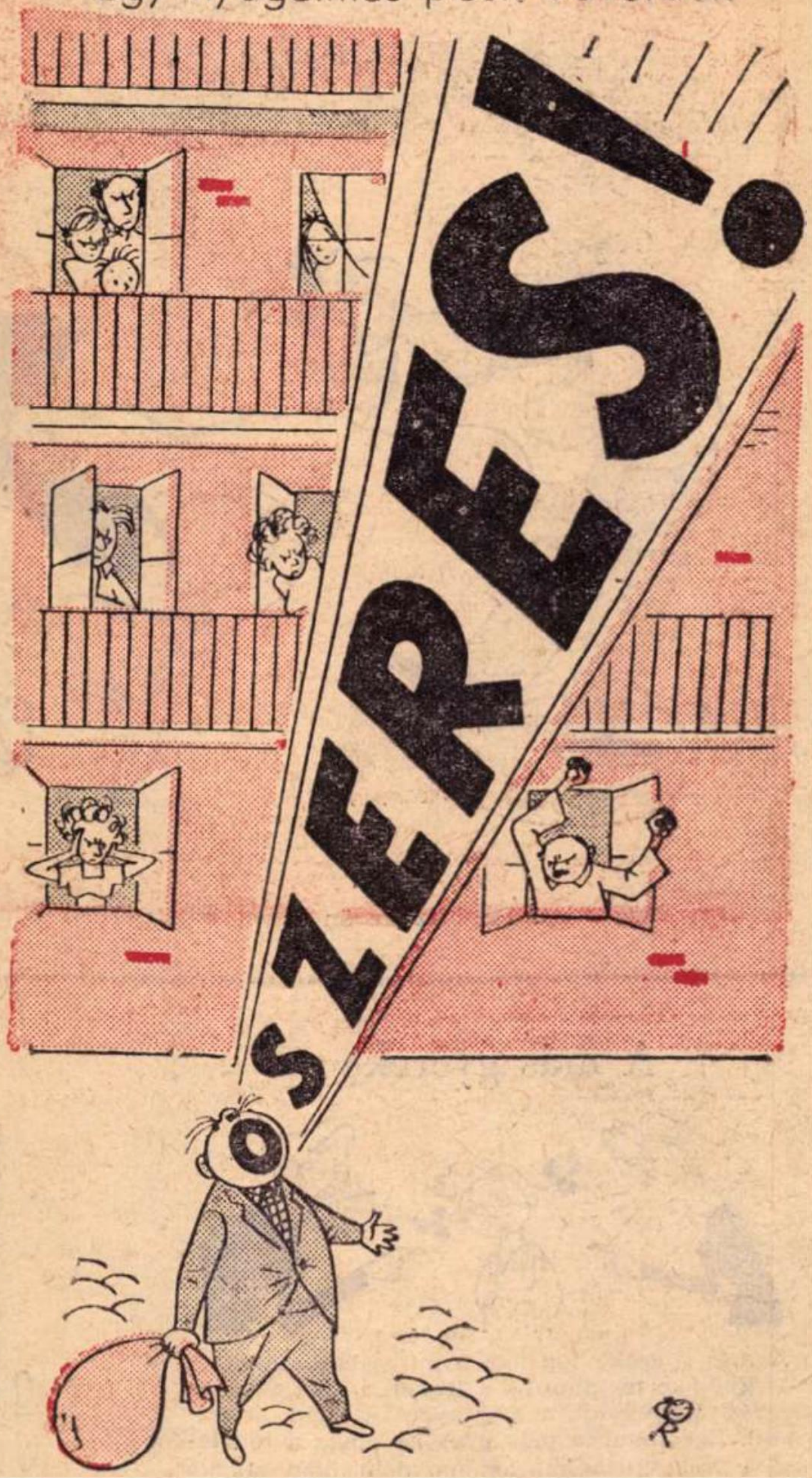

Hangversenyen

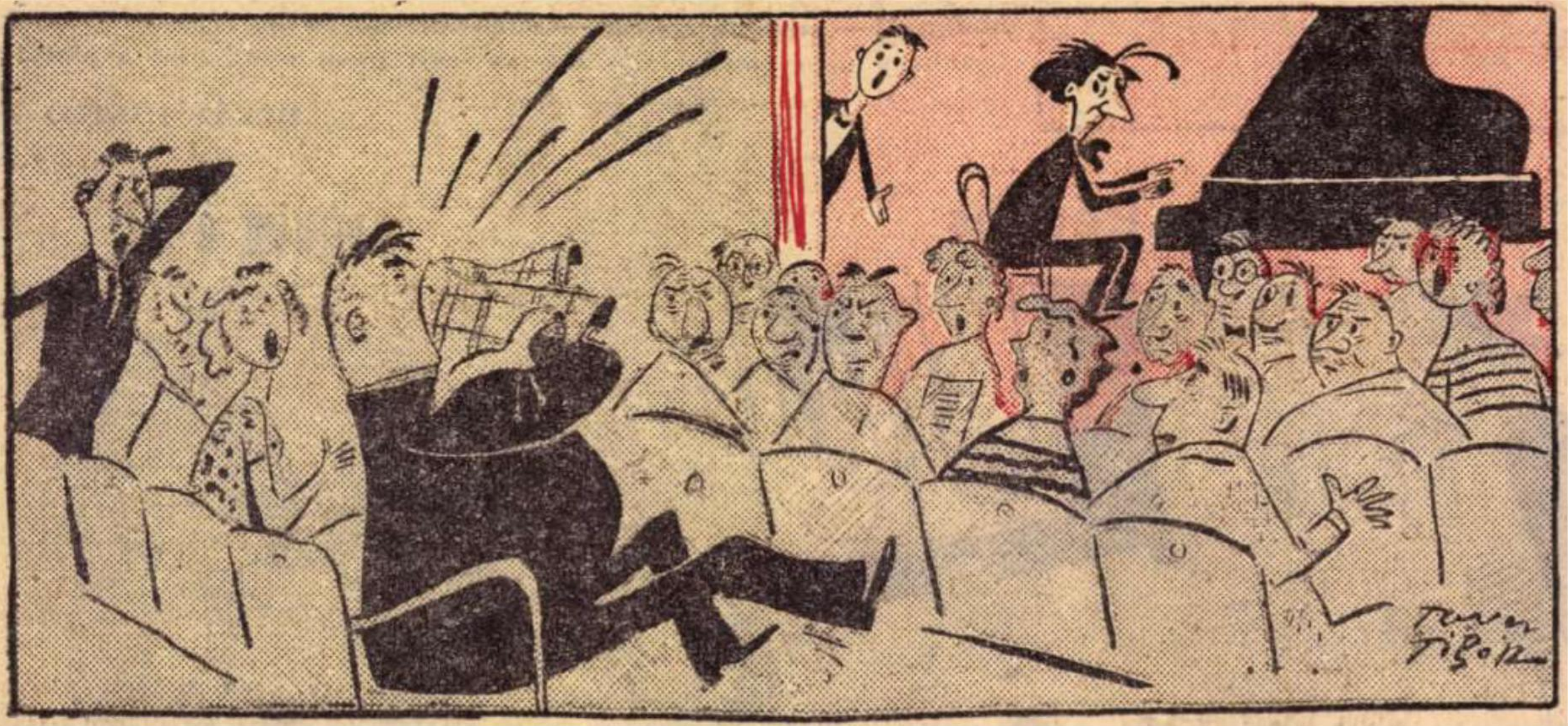
Tovar Tibor

Zongora: pianissimo, trombita: forte.

Kellemes vasárnap délelőtt egy vidéki városban

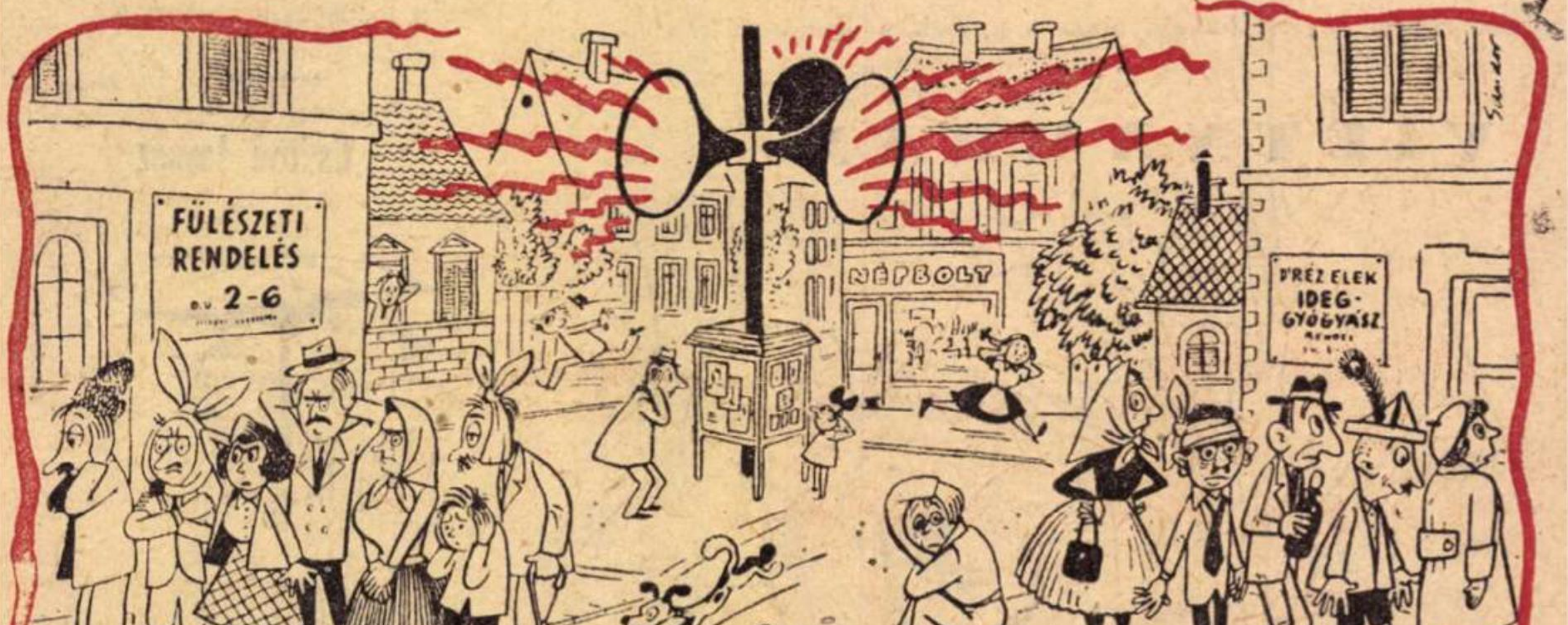
FÜLÉSZETI
RENDELÉS
d.u. 2-6
NÉPBOLT
Dr RÉZ ELEK
IDEG-
GYÓGYÁSZ
Sándor

Manci vasárnapi ébresztője

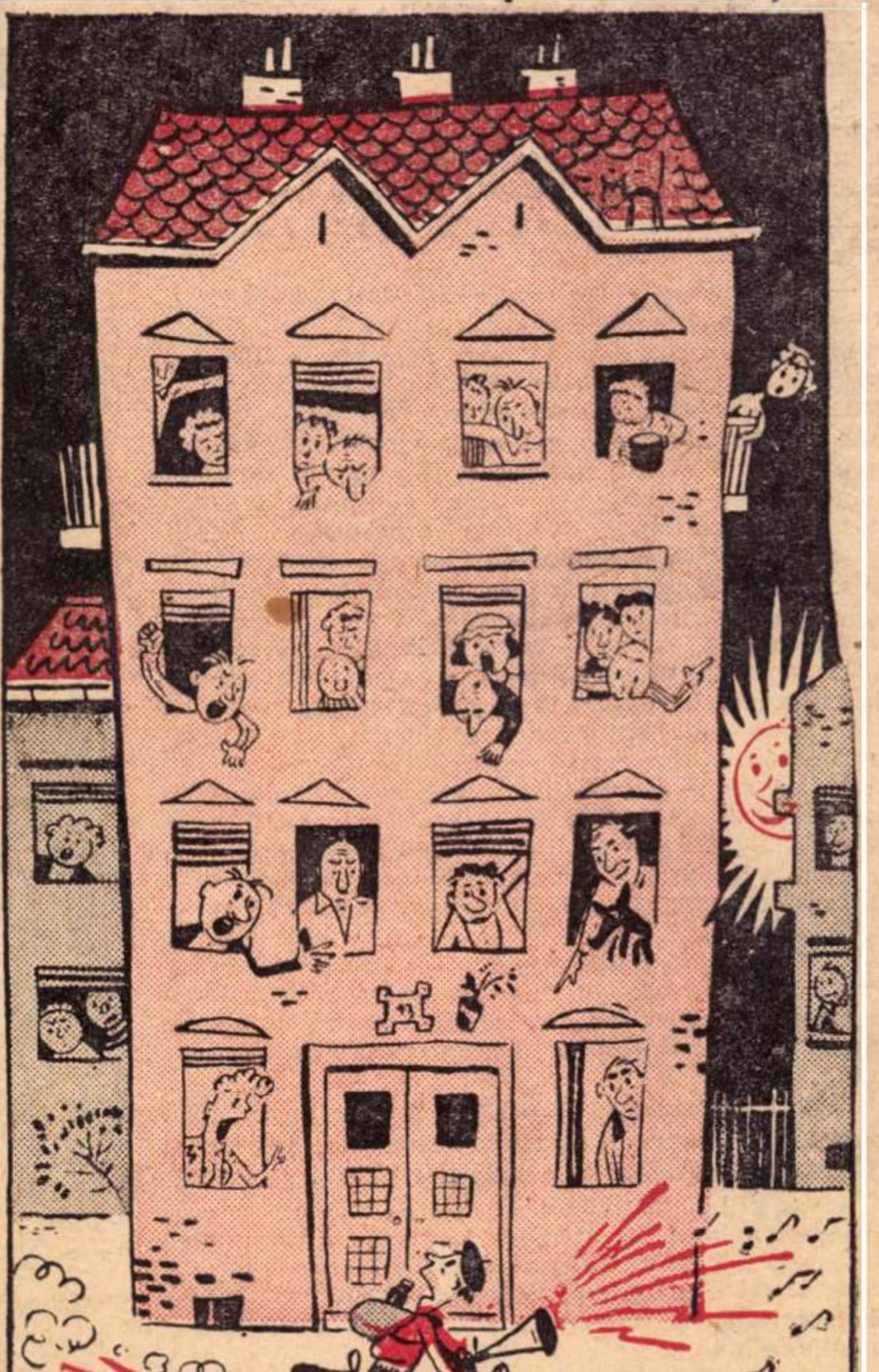
Toros Tibor

— Megelőzték, maga szamár! Egy órával ezelőtt már dudáltak neki...

Éjszakai „csend"-élet

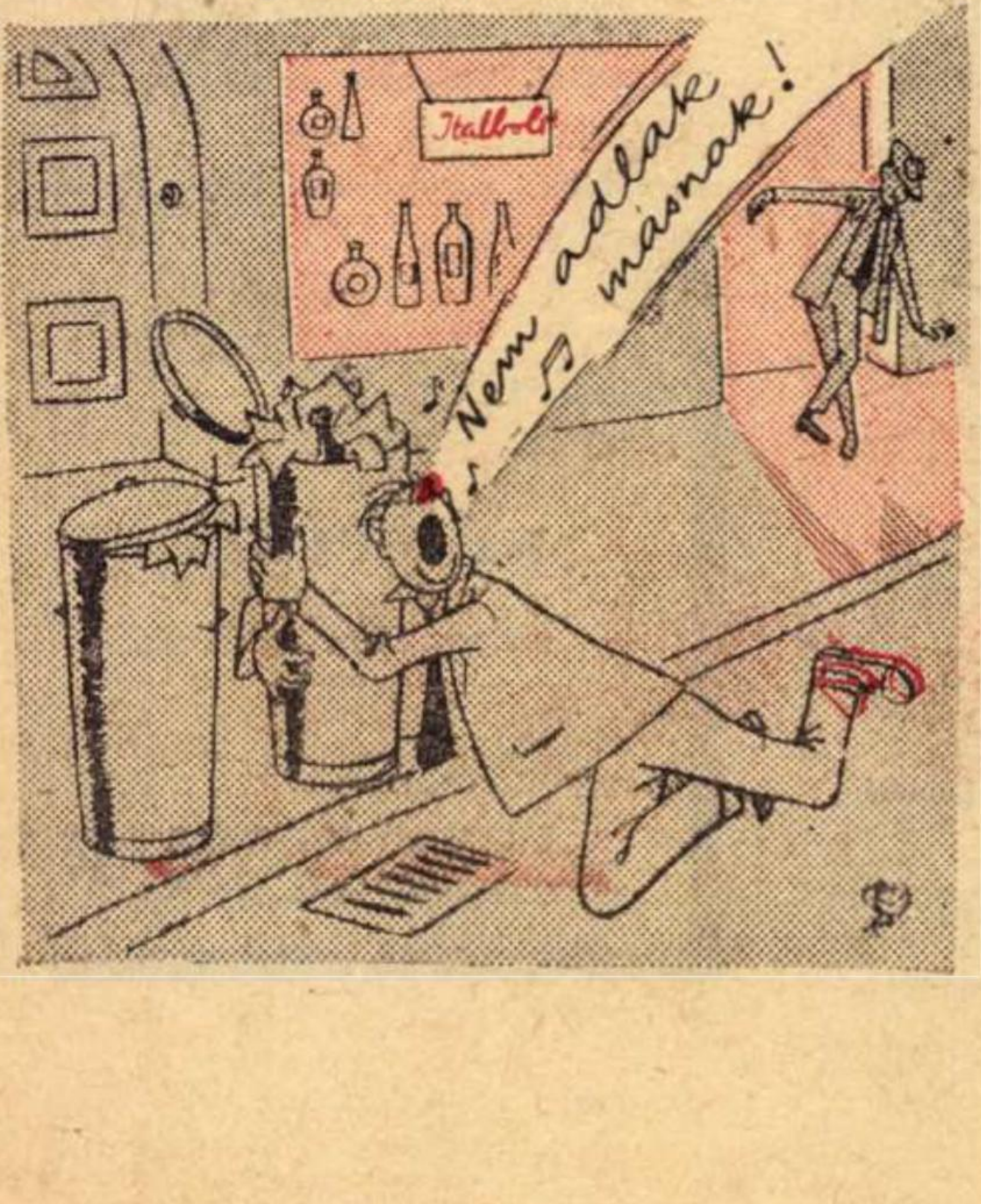
Italbolt
Nem adlak másnak!

A válogatós

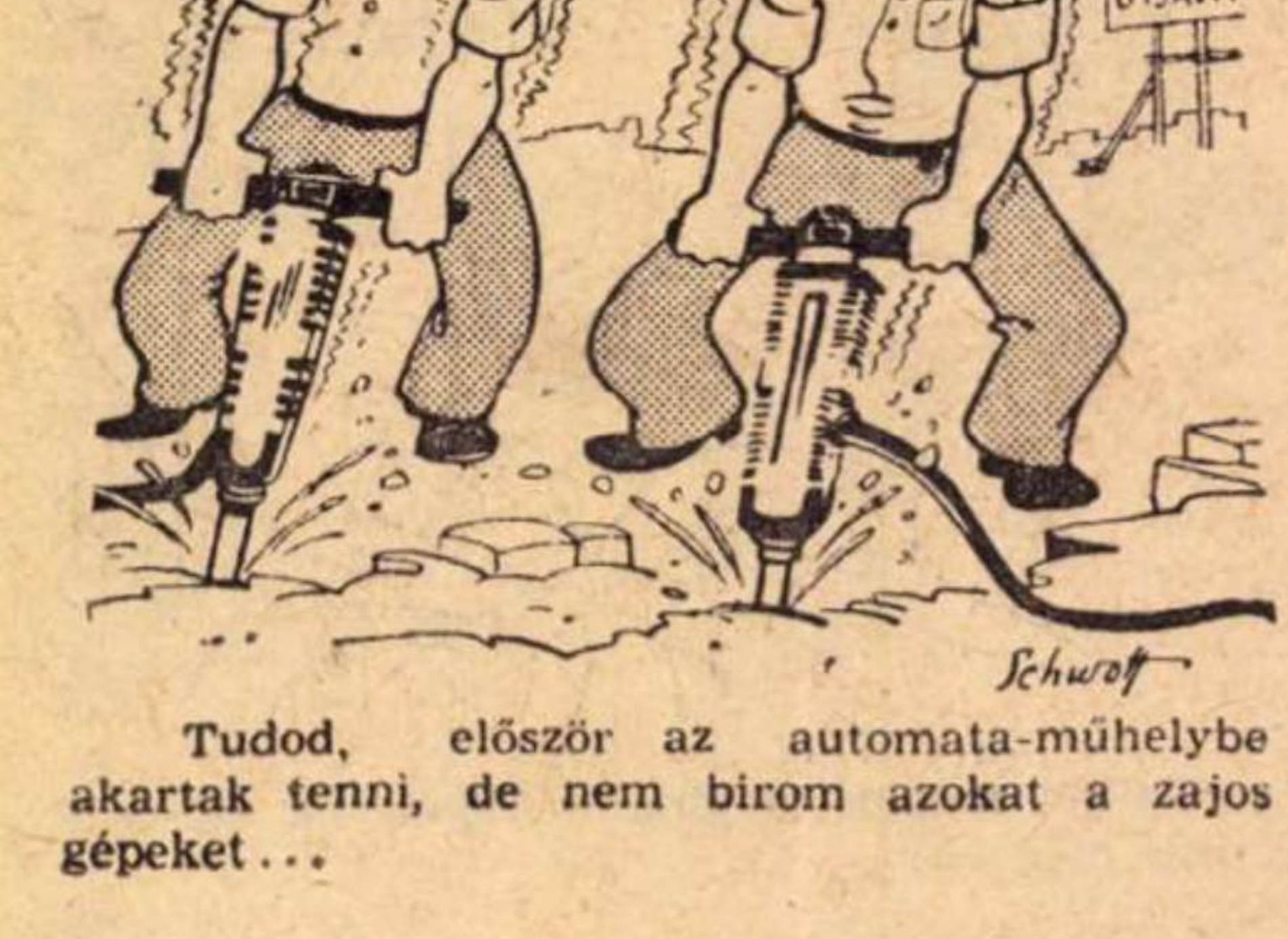
ÚTJAVIT
Schwott

Tudod, először az automata-műhelybe akartak tenni, de nem birom azokat a zajos gépeket...

Bátorító készülék

Az amerikai sajtóban jelent meg az a hír, hogy bátorító készülékeket gyártanak az USA-ban. Egy önműködő kar hátbavágja a készülék tulajdonosát, miközben az elektrofon bátorító szavakat suttog a fülébe.

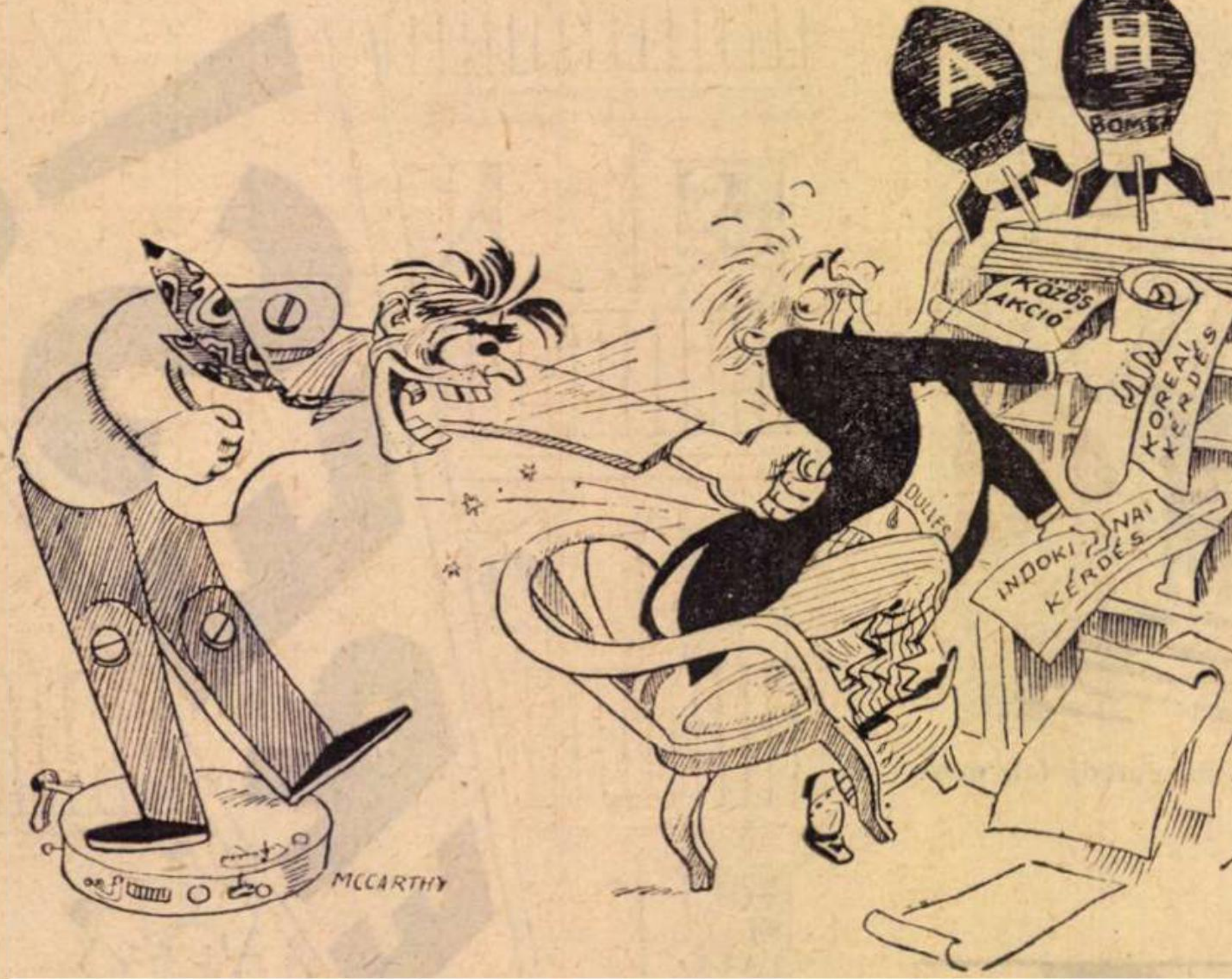

McCarthy: De hisz az ön ügyei nagyszerűen állnak, ön egy remek fickó!

Minő minőség!...

Az új kormányprogramm nemrég erről is intézkedett
Legyen tisztább a magyar nyelv és a mondatszerkezet
Kerüljük el lehetőleg az idegen szavakat,
Nyelvszeretet kell csak ehhez, no meg, erős akarat.
Nyelvszeretet azért kell, hogy ne légy többé pongyola,
Akarat meg azért, hogy a rossz példát ne mondd soha.

Átlapoztam új életünk jótígérő lapjait,
S a „jóminőség“szó tükrében ízleltem a napjait.
Ugyanis szemembe ötlött ez a mondat énnekem:
„Minőséget“ olvastam „a dolgozóknak!“ — száz helyen.
Ámde álljunk meg egy percre, hogy' is áll ez a dolog?
Szépen hangzik, de „magyarul“ erről én mit gondolok?

— Velem szemben állt tavaly a Körúton egy kirakat.
Néztem... S láttam: benne lóg a fenti ügyű felirat.
Azonkívül volt még ottan több más, ami izgatott, —
Bementem hát s vásároltam ingeket és kalapot.
Aztán mikor három hete hordtam már az ingeket,
Meglepődve vettem észre: hátán egyik kirepedt!

Minőséget — hökkentem — a dolgozóknak? S már szakad?!
Ilyen árut e jelszóval eladni ma nem szabad!
Fejcsóválva fűnek-fának meséltem az esetet,
Amíg végül valakinek szíve rajtam megesett:
Idefigyelj — mondta nékem — minőségi volt az ing...
Csakhogy nem volt *jó minőség*, — ezért ment szét, mint a pinty!

DÉVAY LÁSZLÓ

A más gyereke

A más gyereke fogalom a mi családunkban. A más gyereke megtanulja a leckét, a más gyereke megeszi a spenótot, a más gyereke imád mosakodni. Egyszóval, a más gyereke maga a tökéletesség. Nem túlzás, ha azt mondom, hogy a más gyereke emberfeletti tulajdonságokkal rendelkezik. Ennek illusztrálására idézem feleségem egyik Margitkához intézett megjegyzését:

— Más gyerek nem eszik ebéd előtt savanyúcukrot.

A más gyerek nimbusza töretlen vonalban emelkedett felfelé, mindaddig, amíg egyik barátom meg nem hívott bennünket vasárnap délutánra. A barátomnak hét és fél éves kisfia van.

— Mutatkozz be szépen a kislánynak — mondta a barátom a kisfiának.

— Ez csak egy hülye lány — hárította el a barátom kisfia a felszólítást.

Margitka arcán látszott, hogy nem hisz a fülének, miután mi többször közöltük vele, hogy a más gyereke nem használ csúnya szavakat. Mikor azonban Jancsika elkezdte cibálni a fülét, már hinnie kellett a fülének. A fülrángatás azonban — zenei hasonlattal — olyan volt, mint amikor a zenekar hangol. Még nem a produkció, de már benne van a produkció ígérete. Jancsika gyors egymásutánban pofon ütötte Margitkát, beleöntötte a hamutartót a tejeskávéba, miáltal mind a kávé, mind a hamu használhatatlanná vált. Jancsikát végezetül bezárta az apja a fürdőszobába, ezzel azonban korántsem sikerült pontot tennie Jancsika tevékenységének végére, sőt bízvást állíthatom, hogy a gyerek képességei ott bontakoztak ki igazán. Mert Jancsika elkezdte a partvissal az ajtót verni és közben illetlenségeket kiabált. Szerencsére az illetlenségek felét elnyelte a partvis lármája; többnyire a kötőszavakat és a névutókat. Jancsika addig verte a partvissal az ajtót és addig kiabált illetlenségeket, amíg az apja bement, hogy megfegyelmezze. Ekkor olyan szavak hangzottak el, amiket a kislányomnak nem lett volna szabad meghallania, mert a remek akusztikájú fürdőszobából ezt harsogta a barátom hangja:

— Szégyeld magad, Jancsika! A *más gyereke* nem csinál ilyeneket! Gyere be, nézd meg, milyen illedelmesen viselkedik a *más gyereke*...

Kínos pillanatok következtek. Zavartan motyogtam valamit arról, hogy vár valaki valahol valamilyen célból. Némán ültünk fel az autobuszra. Az egész család mélyen el volt merülve gondolataiba. A feleségem tért elsőnek magához a kábulatból.

— Hogy ülsz ott, Margitka! — szólt a gyerekre. — Én még ilyen gyereket nem láttam! Összegyűröd a kabátodat! Milyen gyerek vagy te? A más gyereke tud vigyázni a ruhájára!

— De mamikám — nézett fel csodálkozva Margitka. — Mit akarsz mindig a más gyerekével? Hiszen most mondta Jani bácsi, hogy én vagyok a más gyereke...

Gergely Miklós

Jogos kérdés

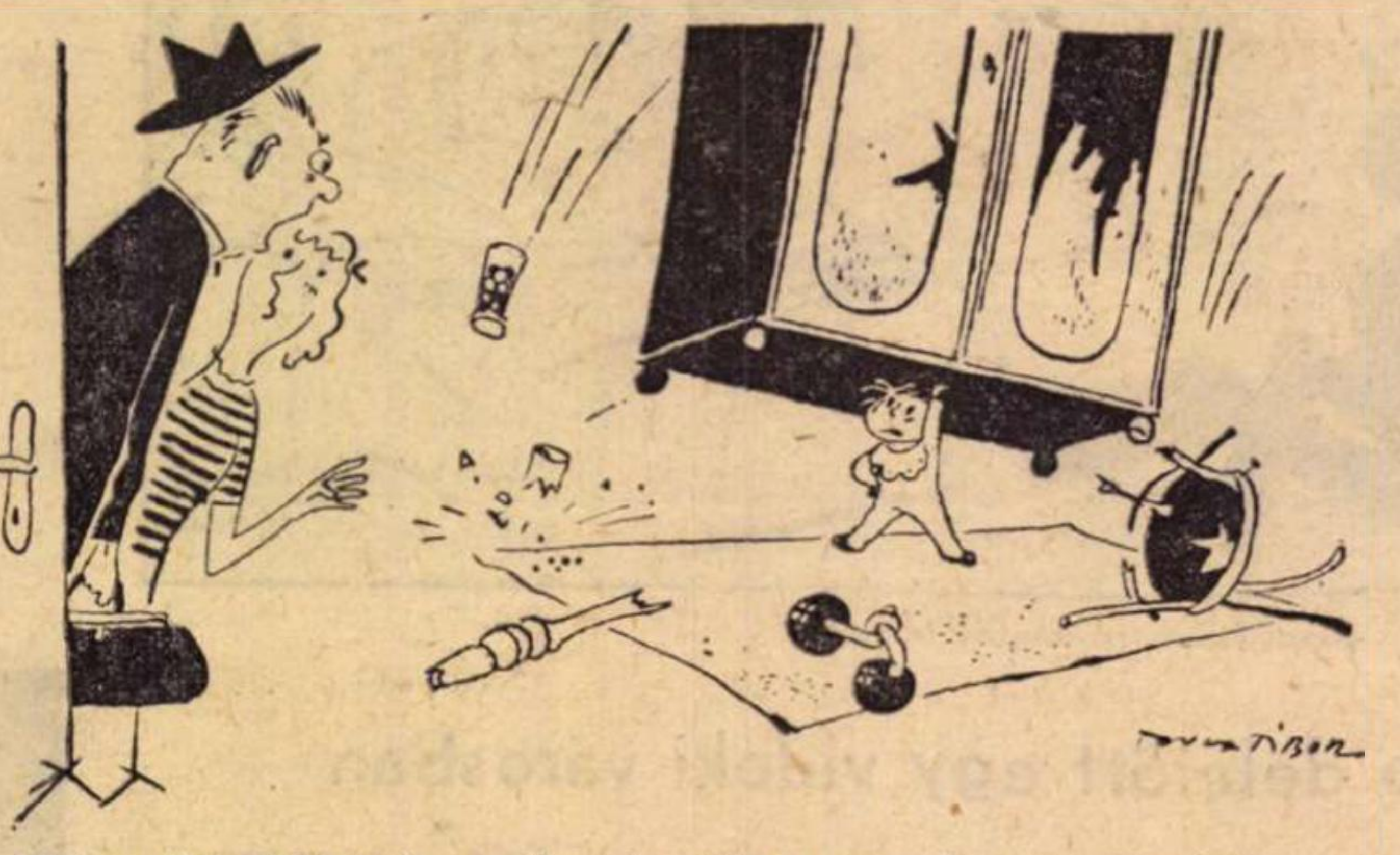

— Mit gondol doktor úr, ne hagyja abba a gyerek a spenótevést?

PÉLDÁUL Ő IS...

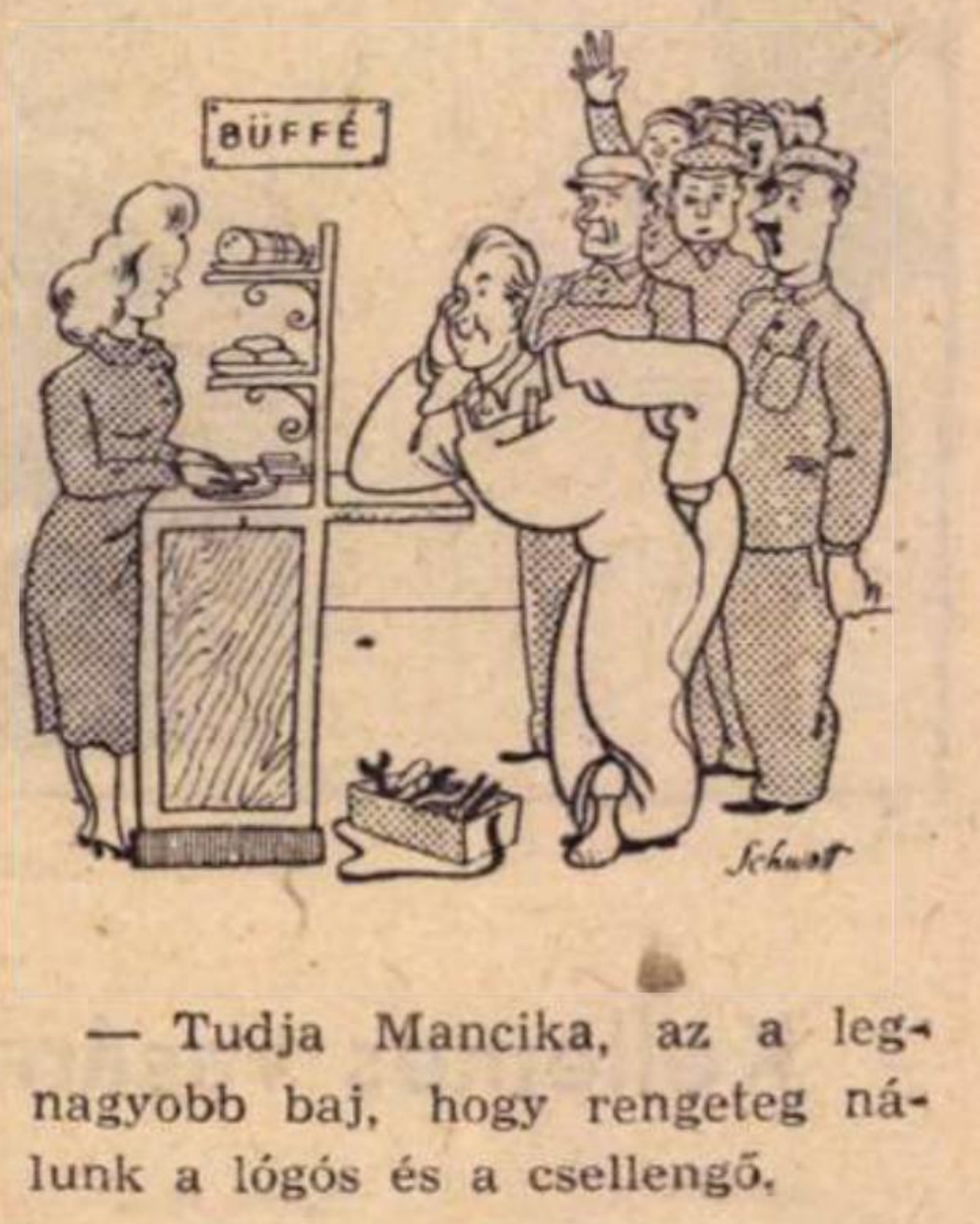

— Tudja Mancika, az a legnagyobb baj, hogy rengeteg nálunk a lógós és a csellengő.

•••••••••••

Csúnya tavasz

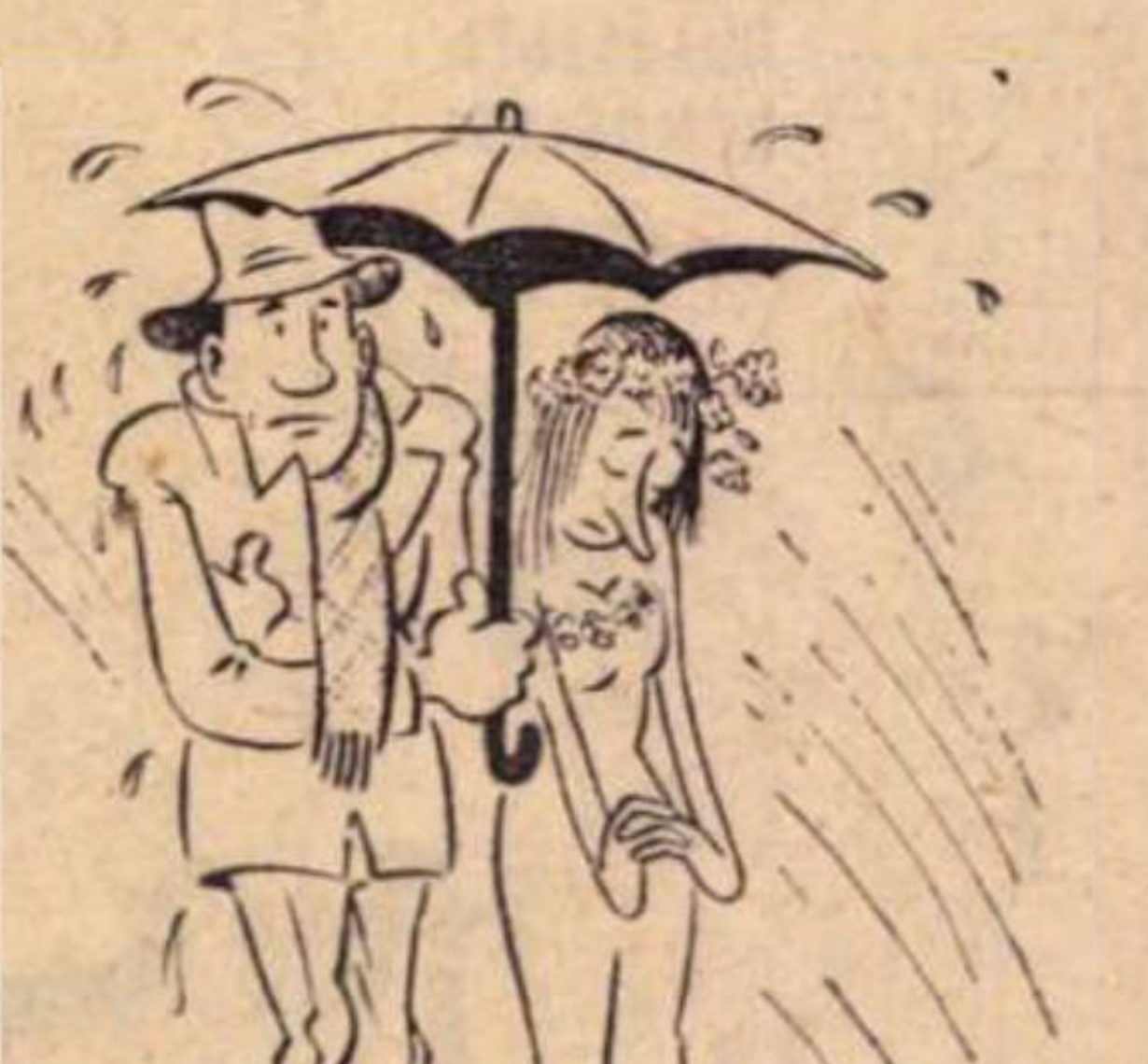

Tavasz tündére: Egész télen epekedtél utánam, most itt vagyok és rám se nézel?

— Nem gondoltam, hogy ilyen csúnya leszel...

VIETNAMBAN

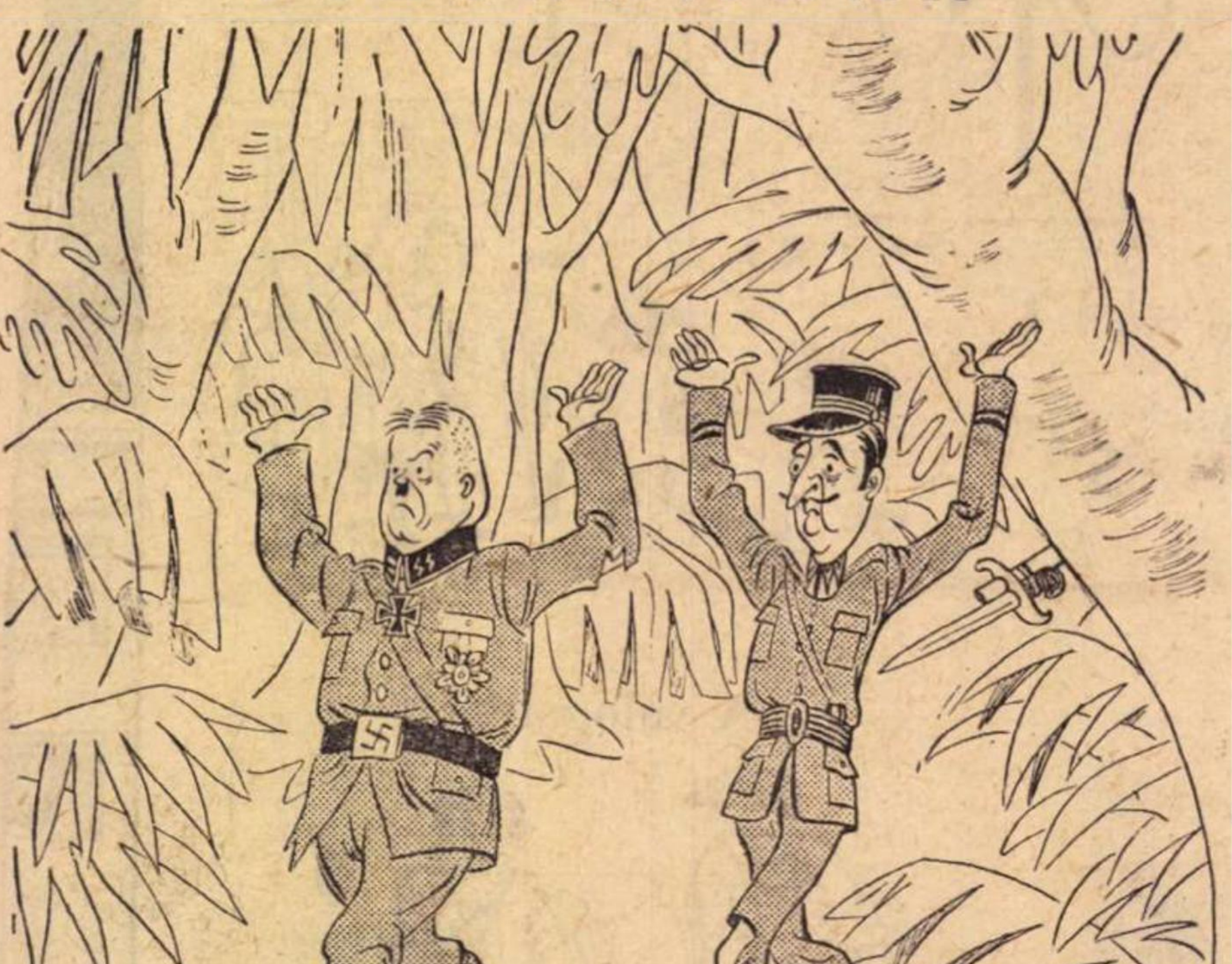

Francia: Kellett nekem idejönni? Milyen jól éltem Párizsban...
Német: Hát még én!...

Zongorát,
pianinót

KÉSZPÉNZÉRT

magas áron vásárolunk

★

Zongoraterem:
LENIN-KÖRÚT 101
Telefon: 123—398.

KULTURFRONT

Két mű története

Díjas Menyhért, az egészen kiváló író késón este fáradtan tért haza otthonába. Három ankét fáradalmait érezte agyában és csontjaiban, mindhármat a „Marci Hevesen“ című mezőgazdasági tárgyú verses regényének ügyében tartották lelkes irodalombarátok és egykedvű szakemberek. A szóbanforgó verses regényt egy folyóirat közölte volt kilenc egymás utáni számában, 40—40 oldal terjedelemben. Alighogy a mű megjelent, páratlan egyöntetűséggel nyilatkozott meg az olvasók véleménye. Telefonon, levélben, küldöttség útján, sőt egyesek táviratban nyilvánították ki, hogy a kiváló író „Marci Hevesen“ című írása minden eddigi művénél gyengébben sikerült s nem értenek egyet annak sem tartalmával, sem formájával, még kevésbbé mondanivalójával. A bírálók egyike sem mulasztotta el megjegyezni: mennyire becsüli Díjas Menyhértet egyéb írásaiért, s a bírálatok rendre azzal a fohásszal végződtek, vajha az egészen kiváló író legközelebb megint valami egészen kiválót írna.

Azt lehetett volna várni ezek után, hogy a gyengén sikerült műről többé nem esik szó, s az élet megy tovább a maga rendjén. Annál is inkább várható volt ez, mert maga Díjas is elismerte művének fogyatékosságait, amelyekre egyébként több hivatásos kritikus is erélyes ujjakkal mutatott rá. Hogy mégsem így történt, abban nagy része volt Füles Viktornak, a „Traktor és Kombájn“ című szaklap szerkesztőjének, aki a „Marci Hevesen“ alaposabb megvitatására széleskörű, teasüteménnyel egybekötött ankétot hívott össze. Erre kétszáz meghívót küldött szét s nem hiába, mert az ankéton megjelent tizenhat résztvevő között élénk és termékeny vita alakult ki. Füles — nagyon helyesen — gondoskodott a vitáról: megszervezett néhány felszólalást, amelyek nemcsak hogy védelmükbe vették a „Marci Hevesen“-t, de egyenesen oda konkludáltak, hogy a mű irodalmunk úttörő alkotása.

Minthogy ilyenformán most már kétféle vélemény volt a „Marci Hevesen“-ről, Buzgó Elemér, az Egyesülések Országos Egyesülésének titkára, újabb ankétot hívott össze, amely hivatva volt részben a verses regény, részben az előző ankét eredményeit megvitatni. Bár ez az ankét négy és fél óra hosszat tartott, a jó feketekávé és a kitűnő szendvicsek ellenére sem hozott megnyugtató eredményt. Az a vélemény alakult ki, hogy Díjas Menyhért művéről többféle nézet lehetséges, aszerint, hogy ki, hol és miért olvassa.

Ezidőtájt a könyvkereskedések kirakatában már sok helyen látható volt Díjas Menyhért fényképe, ezzel az aláírással: „A legtöbbet vitatott mű szerzője“. A filmhíradó is felkereste otthonában az egészen kiváló írót s háromperces felvételt készített róla, amint éppen művének hibáit elemzi. Az egyik kiadó pedig szerződést kötött Díjassal „Hol hibáztam el?“ címmel megírandó naplójának első tízezer példányára.

A soron következő huszonnyolc ankét már kizárólag az előző ankétok vitaanyagával foglalkozott, s noha ezek legtöbbjén az író is megjelent, nem alakult ki végleges megállapítás sem a mű hibáinak okairól, sem az íróról, sem az ankétokról. További viták, sajtócikkek, hozzászólások, ankétok, megbeszélések, értekezletek elkerülhetetlenek voltak. Az irodalmi élet egyetlen témája Díjas Menyhért félresikerült verses regénye lett. Maga az író az írást, mint hivatást, már hetek óta abbahagyta s kizárólag arra szorítkozott, hogy minél több helyen gyakoroljon önkritikát s mindenkinek válaszoljon, aki levélbeli hozzászólásával felkeresi. Végül a TEFU irodalmi köre vállalkozott arra, hogy egy összefoglaló ankét megrendezésével leszűri a hónapok óta tartó viták eredményét. Ez az ankét azzal a megállapítással zárult, hogy Díjas verses-regényében mégiscsak vannak sikerült és kevésbbé sikerült részek, az egész műre általában ez a kettősség jellemző. Ennek következtében igazuk van azoknak is, akiknek tetszik, s igazuk van azoknak is, akiknek nem tetszik. A felbolygatott közvélemény ebben készörömest megnyugodott.

Az ankétok hetei alatt jelent meg egyébként Fiatal Tivadar tehetséges író kitűnő új regénye, amelyről Nagy-Budapest területén, szó sem esett. Fiatal Tivadar regénye — tárgyilagos megfigyelők szerint — a Díjas-ankétok befejezésével éppen egy napon ment teljes feledésbe.

Tabi László

Aminek nem szabadna lennie…

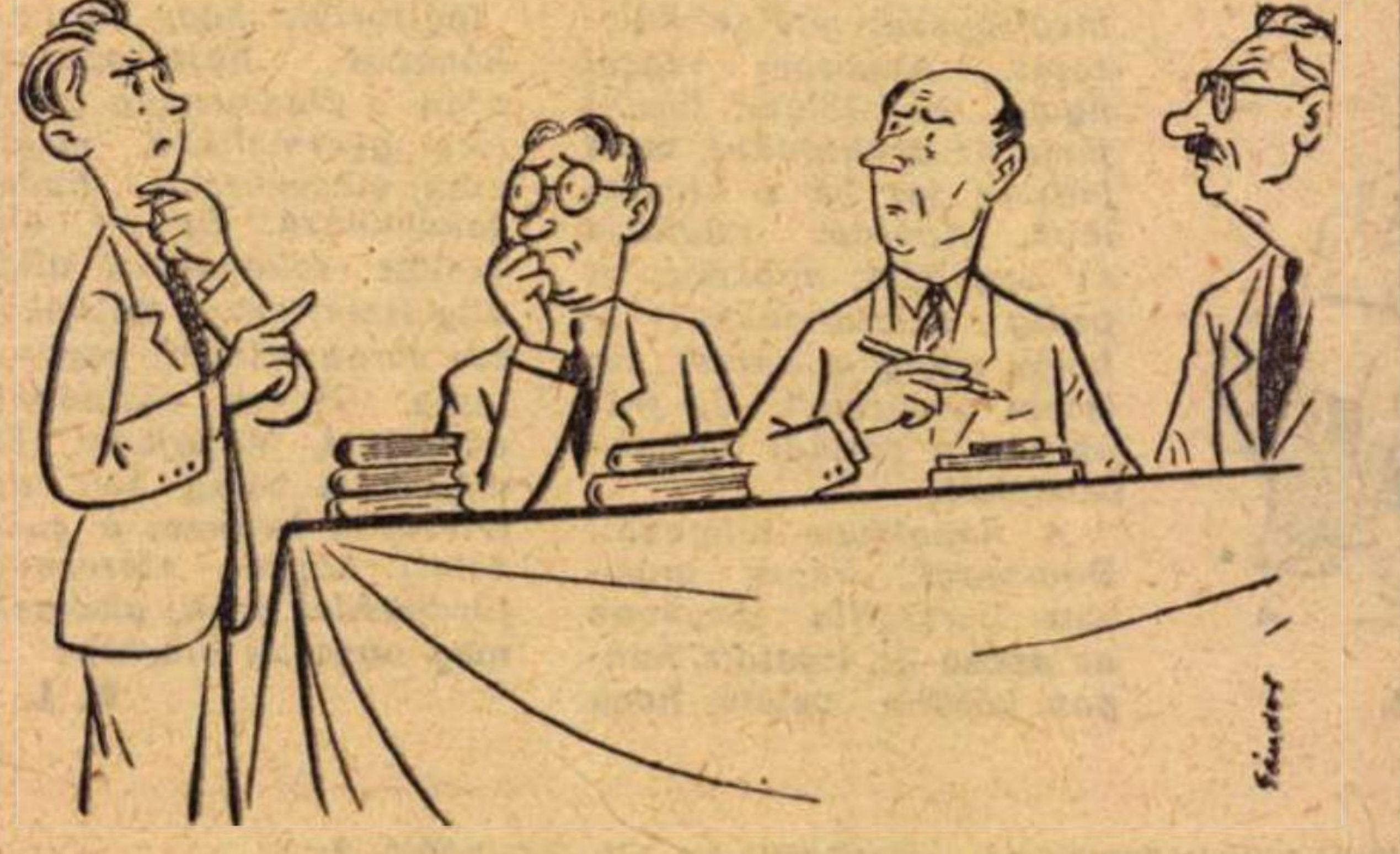

Frissen végzett egyetemi hallgató: Kérem szépen…: Nem lehetne azt a komlói mérnöki állást Budapestről ellátni…: esetleg telefonon…:

Két kép a Vasas-együttesek zenei fesztiválja tanulságai alapján

1. AZ ÉNEKESEK NÉHA FANTASZTIKUS EGYENRUHÁBAN LÉPNEK FEL

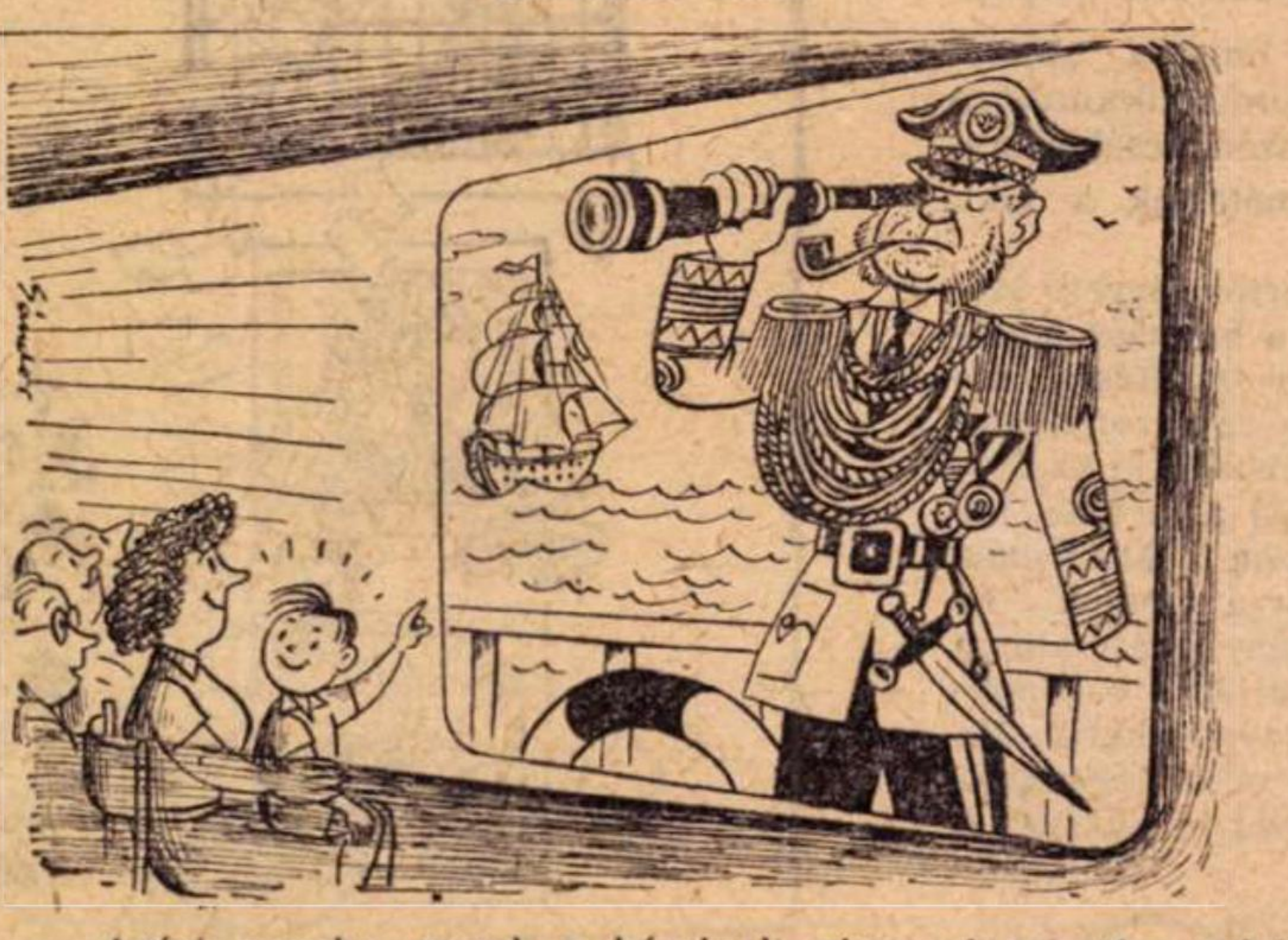

— Azért anyuka, ennek a bácsinak nincs olyan cifra ruhája, mint apukának, mikor az énekkarban fellép…:

2. AZ OLYAN ÜZEMBEN, AHOL CSAK A SPORT IRÁNT VAN ÉRDEKLŐDÉS…,

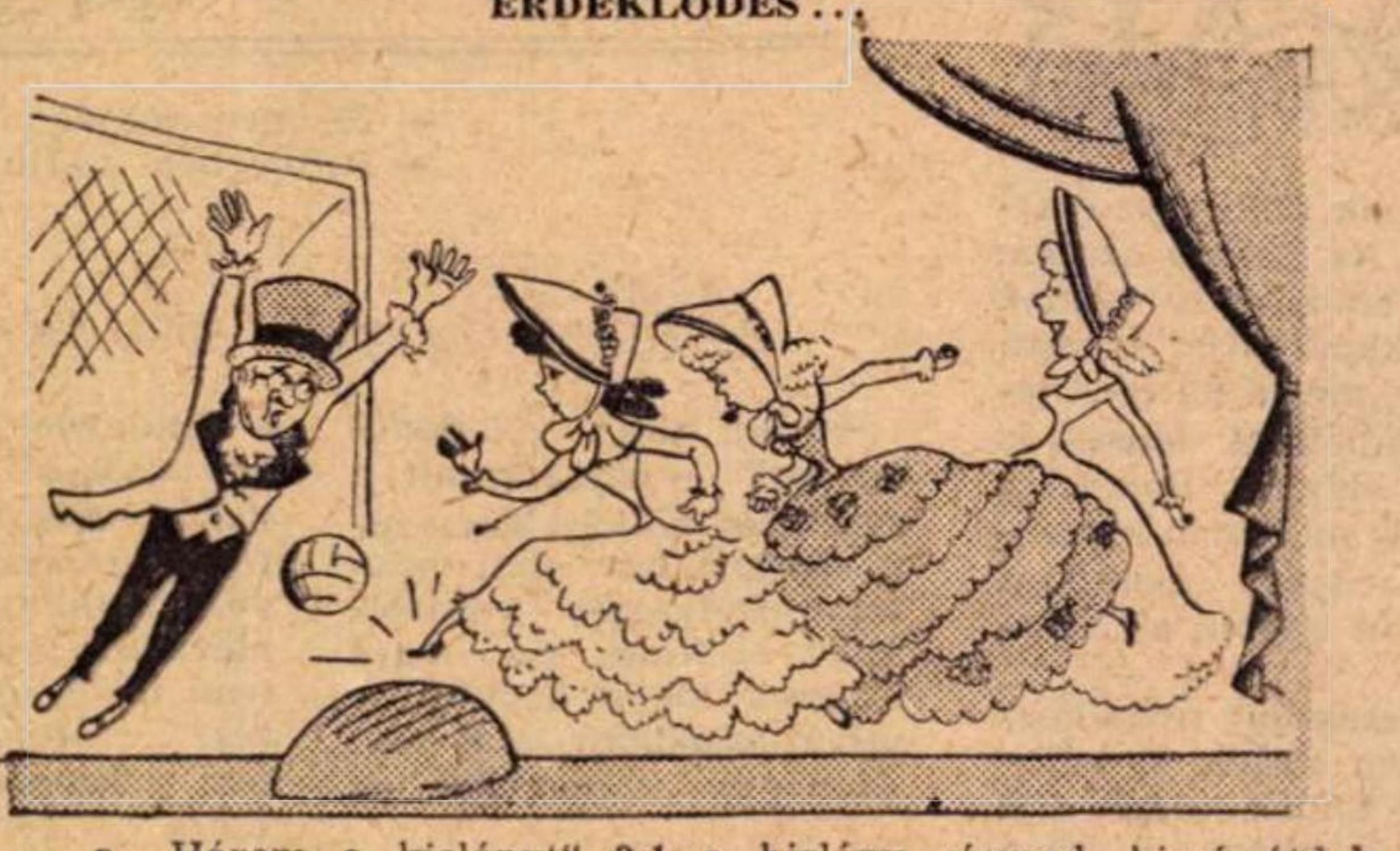

…a „Három a kislányt“ 3:1 a kislány címmel, kissé átdolgozva kellene előadni…:

Sztyepán Olejnyik:

Dorosko Péter

Sze
gény
kis
köl
tő
volt
Do
ros
ko
Pé
ter,
ke
ve
set
ke
re
sett
rö
vid
ver
sé
vel —
mint
a
har
mo
ni
kát,
szét
húz
ta
Pé
ter;
így
lett
a
vers
hosz
sza
húsz
cen
ti
mé
ter.

A Krokodilból
fordította: P. A.

Panaszkönyv

(Z. Molnár László, a Nemzeti Szinház kitűnő művésze immár egy félévszázad óta szórakoztatja a magyar közönséget. Sajátos, fanyar humorával egy egész generációt nevettetett meg s a „Zémolnár“ név méltán lett országosan ismert és népszerű a szinházba járó közönség előtt. Most azonban úgylátszik, bajok vannak a Zé körül. Erről számol be alábbi kis versében Z. Molnár.)

Nem igazolták a „Z“-met

Mikor a világra jöttem,
Müller László volt a nevem,
később, mikor nagyobb lettem,
ezt a nevet levetettem.
Helyesebben csak a Müllert
s így a László más partnert nyert,
magyarosítva Molnárra
(ötven krajcár volt az ára).

Lettem tehát Molnár László,
lassan e név se volt már jó,
mert a siker egyik titka:
ha a nevünk nagyon ritka,
Molnár pedig igen sok van,
egy voltam a libasorban,
meghagyva hát Molnár-nevem,
elébe egy nagy „Z“-t tettem
s így Molnárok közt a nevem
Z. Molnár lett, mint egyetlen.

De jaj, a sors megátkozott:
nevem megint megváltozott,
amivel én ismert lettem,
„Z“ betűmet elvesztettem,
nem maradhattam meg „Z“-nek,
s ezt siratja most ez ének.

A személyi igazoló
így szólt: „önnek Z. nem való!“
Nincs jogom nekem a „Z“-re
s hallgatnom kell az eszére,
így változtam újra mára
ötven krajcáros Molnárra,
művész nevem már nem ragyog,
zénélküli Molnár vagyok,
lement a nap, eltűnt a zém,
nincs teremtés-vesztes, csak én!

Megkezdődött
A MAGYAR DRÁMA HETE

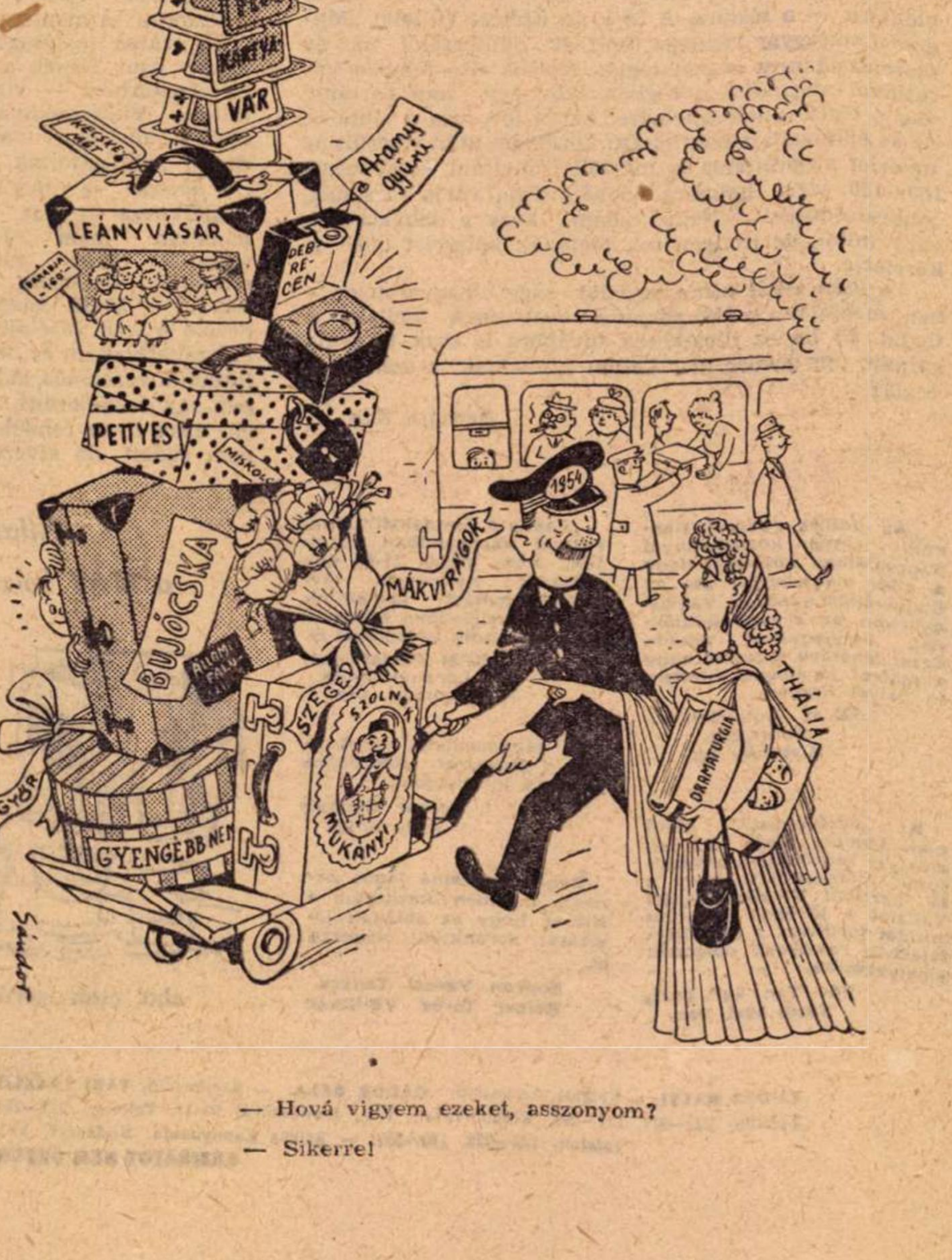

— Hová vigyem ezeket, asszonyom?

— Sikerre!

Le a bürokráciával!

ÉVFORDULÓ!

„A nép vagyonával sokszor úgy bánnak, mint Csáki szalmájával."

(A kongresszusi beszámolóból.)

Június 25-én lesz egy éve annak, hogy a „Miért van szénből a lágymányosi töltés?" című cikkünkben felhívtuk az illetékesek figyelmét a szénpocsékolásra.

Az évforduló alkalmából megismételjük a cikk rövid kivonatát:

A Budapesti Erőmű, hogy ereje tartós legyen, szenet eszik, nagyon sok szenet. A szenet a bányászok különböző szénlelőhelyeken kitermelik és szállításra átadják a MÁV-nak. A MÁV összeállít egy irányvonatot és a szenet a lehető leggyorsabban elszállítja az Erőmű lerakodótelepére. Egyben megszabja a kirakás határidejét. Határidőre azért van szüksége a MÁV-nak, mert a kocsifordulót pontosan be akarja tartani. Az Erőmű minden megmozgatható erőt igénybevesz annak érdekében, hogy a szén idejében kikerüljön a vagonokból, mégis sokszor előfordul, hogy ez nem sikerül. Ha pedig nem sikerül, jön a kötbér, vagy ami még annál is rosszabb, a MÁV saját személyzetével kirakatja a szenet ott, ahol éppen a vagonok állnak. Ebben az esetben a lágymányosi vasúti töltésen. Az Erőmű azután, mikor pillanatnyi levegőhöz jut, s emberei is vannak hozzá, a töltésre szórt szenet összekapargatja, kocsira rakja és beszállítja a telepre. Persze, ami a töltésen lecsúszik, azt már nehezen lehet fellapátolni. Marad is belőle bőven a töltés Dunára néző oldalán. Ennek a vasúti töltésnek a füves oldala az idők folyamán kisebbfajta szénbányává változott, kiaknázására alakulhat egy újabb maszek bányatársaság, mint hajdan a Cséry-telepen.

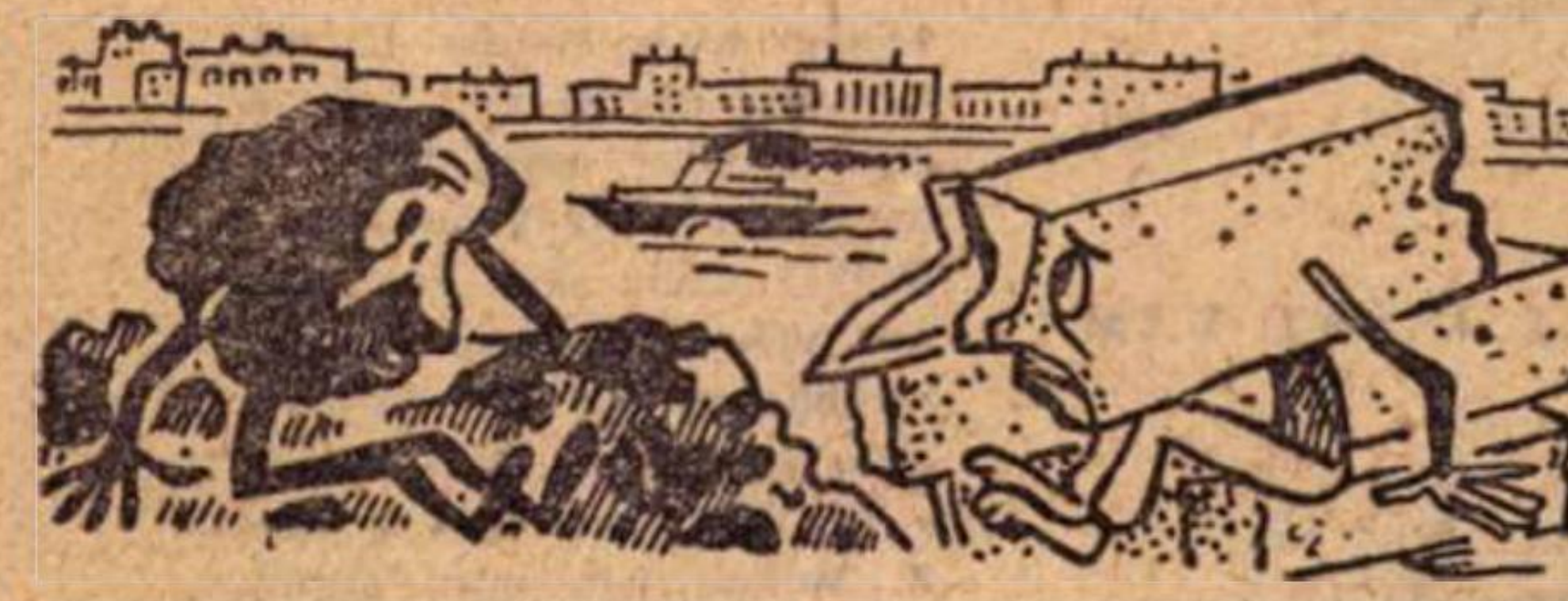

E cikk megjelenésekor az illetékesek úgy nyilatkoztak, hogy „a szén kirakodása ügyében sürgős és befejezés előtt álló tárgyalások folynak." Ennek immár egy esztendeje és a tárgyalások eredményeként a szén ugyanúgy folyik le a vasúti töltésen, mintha az illetékesek még ma is csak tárgyalnának.

A hiszékeny emberfia azt hinné, hogy e jelenség egyedülálló. Én is azt hittem. De amint tovább barangoltam a lágymányosi vasút mentén, hamarosan rádöbbentem, hogy ez a módszer máshol is divat. A 25/1. sz. Építési Vállalatnak a tél folyamán szénre lett volna szüksége. Az igényelt szénmennyiséget és kokszot későn, februárban kapták meg és lerakták az 1. sz. Épületelemgyár budafokiúti telepére. Ez a szén még ma is ott hever a vasúti sínek mellett, kitéve az idő viszontagságainak, és ma már bizony alig-alig van szén formája. Ugy tudom, hogy a 25/1. sz. Építési Vállalat vevőt keres a szénre és a kokszra. Lehet jelentkezni!

De hagyjuk a szenet és térjünk át a töltés másik oldalára — a téglára. A 25/1. sz. Építési Vállalat „Magor"-Lemezgyár részlege mult év októberétől ez év márciusáig nem kapott téglát. Április első felében váratlanul megindult a téglainvázió; egy nap harminc vagon tégla zúdult a telepre. Aztán jött még a többi is, de az építővállalatnak hosszú küzdelem után sikerült az inváziót megállítania és másfelé irányítani. Most mégis 100—120 ezer, halomra dobált tégla várja sorsának jobbrafordulását. Nem tudom, hogy a dobálástól-e, vagy mitől, de itt igen sok téglának kettétört már a karrierje.

A szén tehát nincs egyedül nagy elhagyatottságában, megtalálta méltó párját a vasúti sínek mellett: a téglát. És ha az illetékesek továbbra is csak tárgyalgatnak, úgy jövőre már ketten jubilálnak: a szén és a tégla!

Bernáth Ede

Akik rosszul értelmezik a tisztaságot

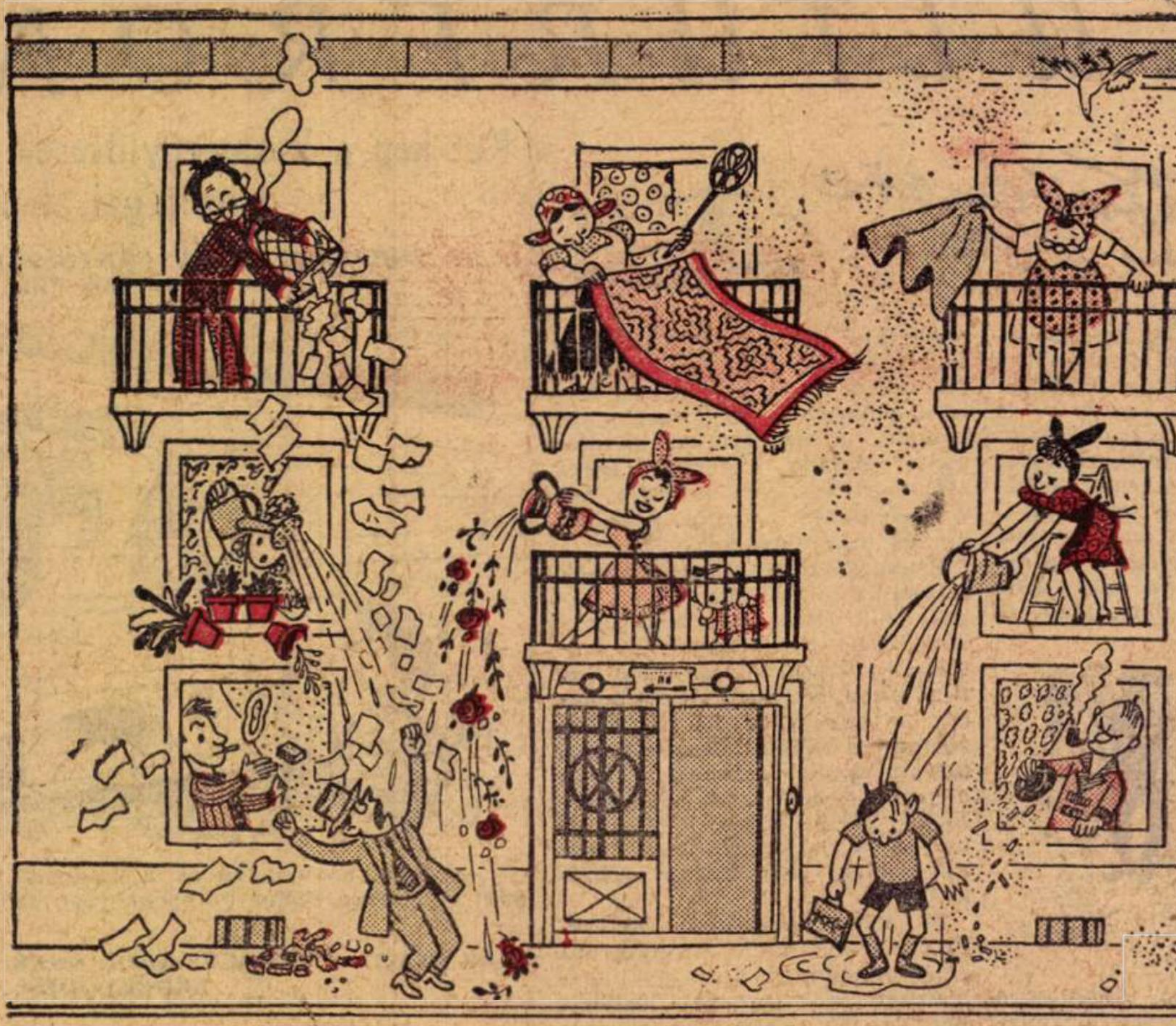

— Hé, nem tudják, hogy „Tiszta Budapestért!"-akció van?
— Dehogynem tudjuk. Azért dobunk ki minden szemetet a lakásból.

A bank nem köteles váltani

— Jaj, nincs véletlenül aprója? — sajnálkozott a pénztáros hölgy a Marx-téri drogériában, ahol valami csekélységet vásároltam. — Nincs, de majd átugrok ide a bankba — udvariaskodtam, ami régi erényem. Átmentem az OTP néhány lépésnyire lévő Marx-téri fiókjába... — Szíveskedjék felváltani húsz forintot... szóltam a pénztároshoz. — A másik pénztárhoz tessék! — mondotta. Átmentem. — Csak százas csomagolású apróm van! Tessék az első pénztárhoz! — vigasztaltak. Visszamentem az elsőhöz, ahol most már ridegen elutasítottak. — De kérem — mondom csodálkozva — hát egy bankban nem lehet váltani? Nem tudom elhinni... — Pedig így van... — Majd megkérdezem a fiók vezetőjét — erőszakoskodtam és benyitottam a vezetőhöz, aki éppen úgy csodálkozott, mint én, mert ilyen rendeletről nem tudott, de elvezetett a főkönyvelőhöz, akinél egy vaskos kötetben vannak összegyüjtve az OTP rendelkezései. A főkönyvelő áttanulmányozta az idevágó fejezeteket, de nem talált ilyen rendelkezést. — Majd megkérdezem a központot — mondotta — mert szerintem a bank általában csak vállalatokat köteles ellátni apróval. Magánfeleknek ilyen kis címletek beváltására a pénztáros nem kötelezhető, de megteheti, ha az adott körülmények megengedik. — Mindezt nevetve tudomásul vettem, mire a fiókvezető felkínálta, hogy privátim felváltja a huszast, amit viszont visszautasítottam s átmentem a legközelebbi trafikba... — Tessék olyan szíves lenni stb... — Kérem, nagyon szívesen — mondta a trafikosnő és már váltott is. Mégis a pénztárosnak volt igaza. Bárhol váltanak, csak a bankban nem.

Andor Leon

A KIK és a luxus

A Nagydiófa-utca 27 számú ház lakói panasszal fordultak lapunkhoz. Sérelmesnek tartják, hogy a tatarozást, amelyet szeptemberben kezdtek meg, abbahagyták. A falakat kibontották, az ajtókat csak félig készítették el és a lakások törmelékkövekkel vannak tele.

A levelet elküldtük a VII. kerületi Ingatlankezelő Vállalathoz, ahonnan furcsa választ kaptunk. A műszaki osztály vezetője a levél elején arról ír, hogy fényűző munkálatokat nem szabad végezniök. Megtudjuk azt is, hogy a tanács megbízottai „parázs viták közepette" jegyzőkönyvezték a lakók panaszait. Igy folytatódik a levél:

„A lakók további igényeik kicsikarása céljából fáradhatatlanul írják leveleiket a hatóságokhoz és ujságokhoz, mert folytonos zaklatásaikkal némi luxus-eredményeket elértek."

A levél végén a vállalat elismeri, hogy a VII. kerületi Tatarozó Vállalat nem végezte el a munkát, de a KIK többszöri sürgetésére már dolgoznak.

A műszaki osztály szerint tehát fényűzésnek számít, ha a lakó nem akar romlakásban lakni. Ha pedig panaszoslevelet írnak, hogy a KIK nem végzi el, vagy nem végezteti el a munkát, akkor „zaklatják a hatóságokat, hogy némi luxus-eredményt érjenek el."

Ludas Matyi elintézte

„Az üdülés rosszul sikerült" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a cikk megjelenése óta az üdülőváltási napokon Vámosgyörkön az érkező üdülőknek helyjegyeket adunk. Ezzel lehetővé tesszük, hogy a mátrai járatokon mindenki helyet kapjon.

52. sz. Autóközl. V.
Gyöngyös.
Cserháti ig.

A „Jóétvágyat!" című cikk komoly hibát tárt fel, amelyet időközben orvosoltunk. Intézkedtünk, hogy a IV. kerületi Vendéglátóipari Vállalat a jövőben nagyobb gondot fordítson a közétkeztetésben résztvevő dolgozók elhelyezésére.

Főv. Tan. ker. oszt.
Sásdi oszt. vez.

„Csoda a Gundelnél" című rajzzal kapcsolatban közöljük, hogy május 21-én egy második nyilvános távbeszélőállomást szereltünk fel. A közeljövőben felszerelik a harmadik készüléket is.

KPM Postafőoszt.
Lórényi Gyula
ügyoszt. vez.

A gépállomástól megkaptam a pénzemet. Köszönöm a gyors intézkedést.

Kocsai György
Dévaványa.

Bogár Vencelné jogos panasza ügyében utasítottuk a KIK-et, hogy az ablakok javítását soronkívül végezze el.

Sopron Városi Tanács
Reiber Teréz VB-titkár

Pillanatfelvételünk a MÁV kelenföldi pályaudvaráról

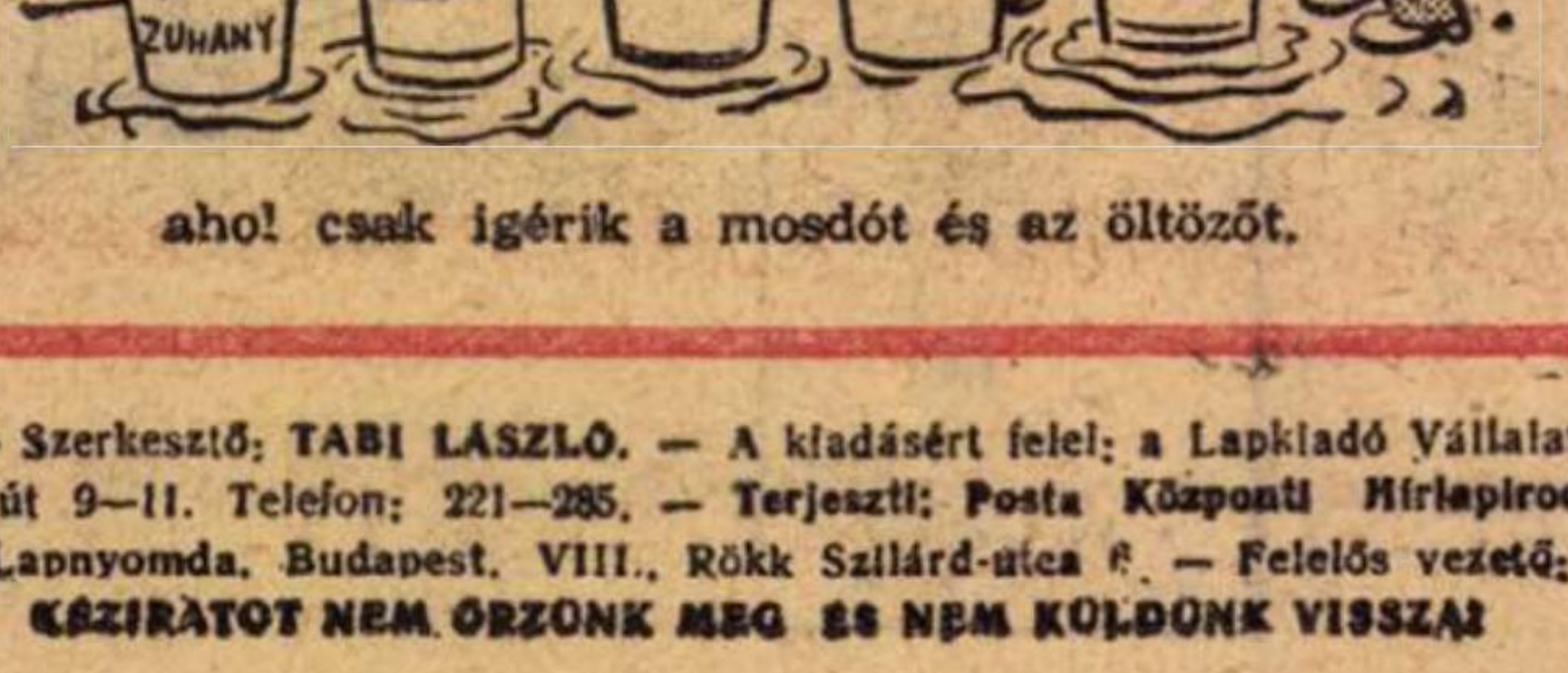

aho! csak igérik a mosdót és az öltözőt.

Családi vállalkozás

Bejelenthetem, hogy nálunk az elmult hónapokban új családi konszern alakult, mert kisbabát várunk és szükségünk lenne egy gyermekkádra. Sajnos, többheti járkálás után sem tudtunk eredményt elérni. Ekkor építettük ki a rokoni megfigyelők széles hálózatát. Anyósom reggel nyolc és kilenc között járja az áruházakat, mert féltízre jár be a hivatalába. Apósom folytatja az ügyeletet, unokaöcsém pedig délutánonként loholja végig a várost. Én lesem a híreket és irányítom a családi hadműveleteket.

A napokban telefonált Bamburák bácsi, anyósom keresztfia lányának az apósa és izgatott hangon közölte velem, hogy vállalatuk sofőrje az egyik kecskeméti Népboltban látott egy zománcozott gyermekkádat. Kért, hogy sürgősen küldjem el hozzá a kád árát és amikor a kocsi újból Kecskemétre megy, megvásárolják számunkra.

Igy történt, hogy háromhónapos hajtóvadászat után a Budapesten gyártott gyermekkád mégis csak megérkezett budai lakásunkra. És én, aki azelőtt rokonaimat alig-alig ismertem, e vállalkozás során szívbéli kapcsolatba léptem családunk aprajával, nagyjával. Ez még nem volna baj, de felrémlik bennem a gondolat: hogyan szereznek fürdőkádat azok, akiknek még anyósuk sincsen?

K. I.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271. 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022. 180—850. — Szikra Lapnyomda. Budapest. VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 330.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!